

ΚΛΕΙΩ

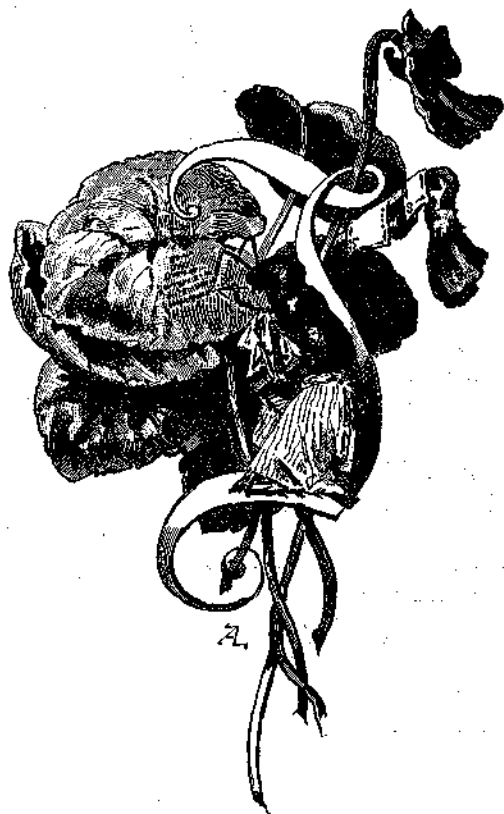
ΑΡΙΘΜ. 12.
Τόμος Α΄.

Συνδρομή, άρχόμενη από 1. Ιανουαρίου έκάστου έτους, ίσηται μένον και προπληρωθεία:
Παντωκού φράγκ. χρ. 20 ή μάγκ. 16.

ΕΤΟΣ Α.
τῆ 15/27. Ιουνίου 1885.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΜΥΡΜΗΚΑ

(γραμμένον δια τούς άνδρείπους).

στορίας θέλετε; — Έβγῆνά ποτε εις τὸ δάσος δια ναῦρω ἕνα παραμῦθι. Έκεῖ εἶδα ἕνα μύρμηκα ἔαπλωμένο ἔς ἕνα νεραύλακα μόλις ἤμποροῦσε νά σηκώσῃ ἔστων ἄερα καὶ τὰ ἔξη του ποδάρια, κ' ἐφώναζε με λεπτῆ λεπτῆ φωνῆ μωρμηκιστί:

— Βοήθεια, ἀδελφια, βοήθεια, πνίγομαι!

Ἐτρεξα ἀμέσως καὶ τον ἐβγαλα ἀπὸ τὸ νερό, ἄλλα πρῶτα τὸν ἐξάπλωσα ἔστη

ράχι, δια νὰ μὴ ἴμπορέσῃ νὰ φύγῃ, καὶ τοῦ εἶπα!

— Δια νὰ μοῦ ἀποδώσῃς τώρα καὶ σὺ τῆ χάρι, ποῦ σοῦ ἔκαμα, πρέπει νὰ μοῦ διηγηθῆς μίαν ἱστορίαν, διότι σεῖς οἱ μύρμηκες γυρνάτε πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, καὶ πρέπει νὰ ἔξέυρετε πολλὰς ἱστορίας.

— Βέβαια, βέβαια, ἀπήντησεν ὁ μύρμηκας καὶ ἐστέναξε, διότι δὲν ἦτον ἀναπαυτικά ἔαπλωμένος. „Τὸ λοιπόν: μιά φορὰ κ' ἔναν καιρό, ἕνας μύρμηκας εἶχεν ἕνα κοπάδι ἀπὸ

ἕξ καχειαῖς καχειαῖς ἀφίδες, ἐκείναις δηλαδὴ ποῦ τῆς λέτε σεῖς ψείραις τῶν φύλλων. —

— Στάσου, εἶπα, δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε γιὰ ψείραις: αὐταῖς δὲν ἔχουνε καμμιά ποίησι. . .

— Ἐτση αἰ! εἶπε καὶ με θυμὸν ἐγύρισε μονομιάς κ' ἐστάθηκε ἔστὰ ποδάριά του, ἐν ᾧ συγχρόνως μ' ἐκύτταξε με κάτι λοξὰ βλέμματα. — Ἐτση! καὶ σὺ τὸ λοιπὸν εἶσαι ἀπὸ κείνους ποῦ σηκώνουν τῆ μύτη τους, ὅταν φρόνιμοι καὶ γνωστικοὶ ἄνθρωποι ὁμιλοῦν γιὰ τὸ καλλίτερο πρᾶγμα ποῦ ὑπάρχει ἔστων κόσμῳ, γιὰ τὴν περιουσία τους καὶ τὰ κτήματά τους, γιὰ τὸ φαγί τους καὶ τὸ ποτό τους; Θέλεις καὶ σὺ κάτι ἔκτακτο; Ἄς ἦνε δά, ἔξέρω μιά ἱστορία, ποῦ λές κ' εἶνε γιὰ σένα καμωμένη καὶ δι' αὐτὸ κύτταξε νὰ μὴ τὴν ξεχάσῃς. Ἄφησέ με μόνον νὰ περπατῶ, γιὰτὶ τότε ἴμπορῶ καλλίτερα νὰ διηγοῦμαι. Μὴ φοβάσαι, δὲν θὰ σοῦ ἔξεφύγω: σοῦ δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου.

Καὶ ἐπειδὴ οἱ μύρμηκες πάντοτε λέγουν τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ἦνε θυμωμένοι, τὸν ἀφῆκα νὰ τρέχῃ καὶ νὰ διηγῆται τὰ ἀκόλουθα:

— Ἐστὸ χωριό μας ζοῦσε μίαν μωρμηκίαν χήρα καὶ εἶχε ἕνα μοναχογιό. Ὅτι ἦτανε μοναχογιός, ὁ καθένας ἀμέσως ἴμποροῦσε καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ τὸ καταλάβῃ. Διότι ἀντὶ νὰ φορῆ ἕνα ἀπλὸ μαυριδερό φόρεμα, καθὼς εἶνε συνήθεια ἔς ἐμᾶς τὰ ἄλλα ἐργατικά καὶ τίμια μωρμηκία τοῦ δάσους, τὸ παλληκάρι μας αὐτὸ εἶχε κίτρινα δακτυλίδια ἔστὸ κεφάλι καὶ ἔστὸ κορμί του, καὶ ἡ μητέρα του ἔλεγεν, ὅτι ἦτανε ἀπὸ χρυσάφι καὶ τὸν ὠνόμαζε πρίγκηπά της κ' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, γιὰ νὰ γελοῦμε, τὸν λέγαμε ἐπίσης πρίγκηπα. Ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς ἐφαντάσθη, ὅτι πραγματικῶς ἦτο πρίγκηψ καὶ ἔτση ἡ μητέρα του ἠναγκάσθη νὰ τοῦ κάμῃ ἕνα σοφὰ ἀπὸ φύλλα βρύων, κ' ἐπάνω ἔς αὐτὸν τὸν σοφὰ

εκάθητο όλην τὴν ἡμέραν ἐξαπλωμένος κ' ἐμάθαινε νὰ χα-
σμουριέται· αὐτὸς ἐθεωροῦσε τοῦτο ἀριστοκρατικόν, διότι
ἡμεῖς οἱ ἄλλοι μύρμηκες δὲν εἶχαμε καιρὸ νὰ γυμνασθοῦμε
ἐστὸ χασμουρίσμα.

Φυσικὰ ἔσαν πρίγκηψ ἤθελε καὶ νὰ τρώγῃ, ὥστε ἡ μη-
τέρα του πάλιν ὅλην τὴν ἡμέραν μόνον δι' αὐτὸν εἰργάζετο,
καὶ ἐπειδὴ εἶτε οὕτως εἶτε ἄλλως ἔπρεπε καὶ αὐτὴ νὰ δου-
λεύῃ μαζί μου, ὅταν ἐβγάλαμεν τὰ αὐτὰ εἰς τὸν ἥλιον, ἐν-
νοοῖς ὅτι ποτὲ δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ τελειώσῃ ὄλας τὰς δου-
λειάς της, ἀν δὲν τὴν βοηθοῦσεν ἡ Σισή. — Αἶ, ὡμορφὴ
δὲν ἦτον ἡ καύμενὴ ἡ Σισή ἦτανε μικρῆ, μελαχροινὴ πολὺ
καὶ ἡ μέση της ἀκόμη δὲν ἦταν τόσο λεπτή, ὅσον ἡ μέση
τῶν ἄλλων μυρμηκοπούλων· στηθόδεσμο ποτὲ δὲν φοροῦσε,
γιατὶ, ἔλεγε, πῶς τὴν ἐμποδίζε ἔστην ἐργασία. Ἄ, πολὺ ἐπι-
μελῆς ὅμως ἦταν ἡ Σισή. Ὡσεὶ νὰ στρίψῃς μάτι ἐτρεχε
κ' ἔφερε τὰ αὐτὰ της ἔστων ἥλιο, ἀρμεγε το κοπάδι τῶν
ψειρῶν της καὶ πῆγαινε τὸ γάλα τους ἔστων πρίγκηπα, κ' ἂν
ἀπ' τὴν χαρὰ της ἐγένονταν καταμαυρὴ ἔστο πρόσωπο, ἀν
καμμιά φορὰ αὐτὸς ἐσήκωνεν ὀλίγον το
κεφάλι του ἀπ' το σοφὰ καὶ χασμώμενος τῆς
ἔλεγε: — «Νόστιμο
εἶνε, φέρε κ' ἄλλο,
Σισή». Τότε αὐτὴ πάλιν
ἔτρεχε περισσότερο
χάριν του καὶ ἔσταν χα-
μένα ἐγὼ τῆς ἔλεγα
ἐκατὸ φοραῖς.

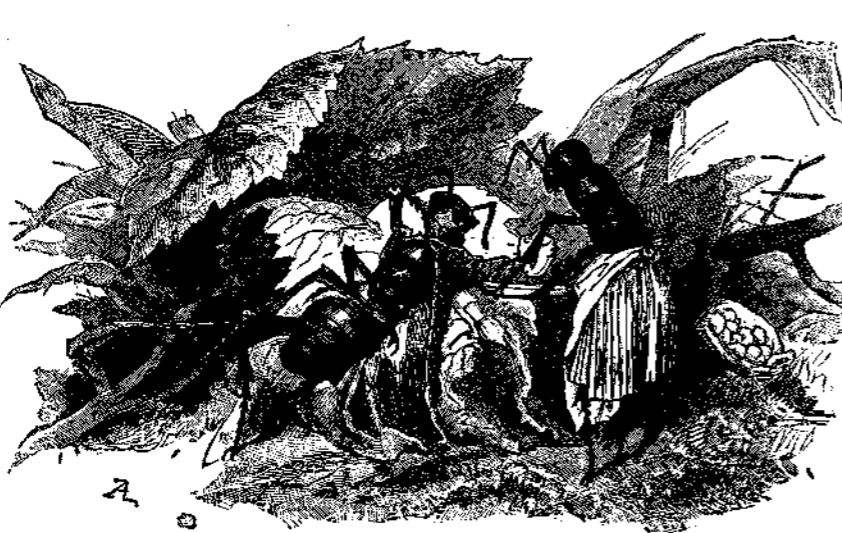
— Ἡ πολλὴ κα-
λωσύνη εἶνε μωροσύνη,
Σισήκα, καὶ μὴ περι-
μένης νὰ σὲ πάρῃ αὐ-
τὸς γυναῖκα· εἶνε πάρα
πολὺ ὑπερήφανος.

Τότε δὲ ἐφευγεν
ἀπο κοντὰ μου, ἔσταν νὰ
τῆς εἶχαν βάλει νέφτι, καὶ ὄσας φοραῖς τὴν ἠκολούθησα, πάν-
τοτε τὴν εἶδον μέσα ἔς τὰ φύλλα ἀπὸ ἀγριομύσσωτο· αὐτὰ δὲ
ἦτανε τὸ ἡμερολόγιόν της καὶ ἐκεῖ ἐγράφε μ' ἓνα λεπτὸ ποδᾶρι
μύγας διάφορας ἀνοησίας περὶ τοῦ εὐγενοῦς πρίγκηπος καὶ
τῆς πτωχῆς δούλας, καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι κανεὶς δὲν ἔβλεπε καὶ
δὲν ἐγνώριζε, τί κάμνει. Ἐγὼ ὅμως πάντοτε ἔτρεχα κατόπι
της καὶ ἐδιάβαζα τὰ γραφόμενα, βέβαια μόνον ἀπὸ συμ-
πάθειαν. Τὸ βράδυ, ὅταν ἦ ἄλλαις μυρμηκοπούλαις ἐπαιρ-
ναν τὸ «εἰ τοὺς με μύγαις», ἡ Σισή ἐκάθητο καὶ ἔκαμνε
μαντήλια ἀπὸ ἐρεϊκόφυλλα, τὰ ὅποια εἶνε μὲν ὀλίγον σκληρὰ
καὶ τσουγρανίζουσι, ἀλλὰ εἶνε γερὰ καὶ βαστοῦν πολὺ, καὶ
ἡ Σισή ἦτο πρακτικὴ μὲ ὄλαις της ταῖς ἀνοησίας εἰς τὸ
μυσοσωτικὸν ἡμερολόγιον. Πέντε δωδεκάδες μαντήλια εἶχε
κατασκευάσει καὶ ἔς καθενὸς γωνία μὲ το δεξιὸ χεράκι της
εἶχε γράψει τὸ ὄνομα Σισή καὶ ἓνα φύλλον μυσοσωτιδὸς.
Ἐχρησάζετο τῷ ὄντι τόσα μαντήλια, διότι πολὺ ἐκλαίεν, ἡ
καύμενὴ ἡ Σισή.

Τέλος ἐφθάσε καὶ ὁ πρίγκηψ ἔς ἡμεῖς τα χρόνια, ποῦ
κ' ἡμεῖς οἱ μύρμηκες πρὲπει νὰ πανδρευθοῦμε, καὶ νὰ ποῦμε
τὴν ἀλήθεια, μεθ' ὅλην του, ἡ καλλίτερα ἀκριβῶς, διὰ τὴν
τεμπελιά του καὶ τὴν ὑπερηφάνειά του ἐλατρεύετο ἀπὸ ὄλαις
ταῖς μυρμηκοπούλαις, ὥστε κάθε μιὰ τρέχοντας ἤθελε τὸν
πάρει. Αὐτὸς ὅμως εἶχε σηκώσει τὴ μυτίτσα του πολὺ

ὕψηλὰ καὶ δὲν τῷ ἤρξε καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Σουσού, ἡ ὅποια
φοροῦσε κόκκινη φοῦστα καὶ ἦτον ἡ ὡραϊότατη δεσποινίς
τοῦ χωριοῦ μας. Εἶπεν ὅτι ἐσκόπευε νὰ γυρίσῃ ἔστων κόσμω
καὶ νὰ ζητήσῃ γυναῖκα, ποῦ νὰ ἦνε ἕκτακτο πρᾶγμα. Τότε
ἐγὼ εἶχα εἰπεῖ ἔς ἓνα γείτονά μου: Ἡμεῖς οἱ μύρμηκες
ἐστρώσαμεν ὀλόκληρον δρόμον ἀπὸ ἓνα χοντρὸ πεῦκο ἔς
ἄλλο, ἔξερουμε ὄλα τὰ μονοπάτια του καὶ καθ' ἡμέρα γυρ-
νοῦμε ἔς αὐτά, κάτω ἀπὸ αὐτὸν τὸν δρόμον ἔχομε ὡραϊό-
τατα δωμάτια καὶ μεγάλας ἀποθήκας, γεμάταις ἀπὸ φυλ-
λόφειραις καὶ ψημέναις ἀράχλαις. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἴδιός μας
κόσμος καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ ὡραϊότατος ποῦ ἔστιν ἐν τῷ ὅλῳ
ἔστων κόσμῳ — κ' ἐδῶ βλέπετε τὸ παλληκάρι μας νὰ γυ-
ρεύῃ κἀτι ἕκτακτο!

Τίποτε δὲν ὠφέλησεν, ἀν κ' ἔλεγα εἰς τὴν μητέρα του:
«Ὁ ὕψων ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται καὶ ὁ ὄποιος σηκῶνει τὸ
μοῦτρό του ἔσταν σύννεφα, αὐτὸς σπᾶνει κατὰ γῆς τὸ ποδᾶρι
του.» Ἄντι νὰ μ' εὐχαριστήσῃ διὰ τὰς καλὰς συμβουλὰς
μου, ἐκρέμασε τὰ μοῦτρα καὶ ἔστειλε τὸ παιδί της ἔσταν ξένα.

«Νόστιμο εἶνε, φέρε κ' ἄλλο, Σισή».

Ἀργότερα βέβαια ἀπο-
τὸν πόνο τοῦ χωρι-
σμοῦ, ἀπέθανεν ἡ καύ-
μένη.
Ἐπὶ τὸ βράδυ τὸ
μυδῶστο, εἶδα ἐπάνω
του μιὰ καρδιά ζω-
γραφισμένη καὶ κομ-
μένη ἴσια ἔσταν μέση
καὶ σκεπασμένη ἀπὸ
μιὰν πολὺδακρυνιτέαν.
Εἶχα πολὺ συγκινηθῆ
καὶ ἔτρεξα νὰ παρη-
γορήσω τὴ Σισή· ἐκά-
θητο ἔς μιὰ τρῶπα ἀπὸ
βρυούφυλλα καὶ εἶχα
ἔμπροστὰ της ἀπλω-
μένα ὄλα της τὰ μαν-
τήλια, διὰ νὰ στεγνώσουν εἰς τὸ φεγγάρι· ὄλα ἦσαν νερο-
ἀπο τα πολλά της δάκρυα. Μόλις ἐτοιμάσθηκα ν' ἀνοίξω
τὸ στόμα μου, αὐτὴ ἐφευγεν ἀπὸ κοντὰ μου καὶ ἀπὸ τότε τὰ
μάτια της ἔβρισαν ἀπὸ κλάμματα κρυστάλλινα καὶ ἔγινεν ὄλας
διόλου λιγνῆ, τὸ ὄποιον ἄλλως τε πολὺ καλὰ τῆς ἐπήγαινε.
Τὸ πριγκηκόπουλο ὅμως ἔτρεχε ἔξω ἀπὸ τὸν ἀνδρᾶ καὶ δὲν
ἔμπορευσε νὰ ἴδῃ γυναῖκα, ἡ ὅποια νὰ τοῦ ἀρέσῃ ἀκριτά.
Μιὰ φορὰ μόνον ἔδωκε ἔς ἓνα κορυθαλό μιὰ παραγγελιά,
ὃ ὅποιος ὅμως ἐπέταξεν ἀπὸ ἄνω του ἔσταν νὰ μὴ εἶχεν
ἀκούσει τίποτε.
Μιὰ βραδυὰ ἐπὶ τέλους ἐφθασεν ὑποκάτω ἀπὸ κἀτι
δένδρα, τὰ ὅποια, καθὼς μᾶς διηγείτο κατόπιν, δὲν εἶχανε
στενά καὶ σουβλερὰ φύλλα ἔσταν αὐτὰ ἐδῶ τὰ δένδρα, ἀλλὰ
πλατεῖα καὶ μαλακὰ καὶ πῶς μεγάλη καὶ δυνατὴ φωνή, ὅταν
ὁ ἀέρας τὰ ἔκαμνε νὰ ὀμιλοῦνε. Ἐκεῖ ἄμέσως τοῦ ἄρεσε,
καὶ ἐσκέφθη: «Ἐδῶ χωρὶς ἄλλο θαῤῥω γυναῖκα».
Καὶ προτοῦ ἀκόμη ἀποτελειώσῃ αὐτὴν τὴν σκέψιν του
ἐφωτισθῆκεν ὄλο ἐκεῖνο τὸ μέρος ἀπὸ κόκκιναις σπιθοφο-
τιαῖς, αἱ ὅποιας ἐχόρευον εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ὅταν μιὰ ἀπο
αὐταῖς ἐκάθησε ἔς ἓνα βρύον, εἶδεν ὁ μύρμηκας, ὅτι ἦτο κόκ-
κινη κανθαροπούλα.

Ἄμεσως τότε τὴν ἐρωτεύθηκε θανάσιμα καὶ εἶπε «Αὐ-
τὴνὰ ἡ καμμιά!» καὶ σηκώθη ἔσταν πρὸ τοῦ ποδᾶρι

καὶ εἶπε: «Ὁραία μου δεσποινίς Σπινθηροῦλα, σὲ ἀγαπῶ
θέλω νὰ γίνῃς γυναῖκά μου.» — Ποῦς τιτιρίζε ἔσταν ἐκεῖ
κάτω; ἠρώτησεν ἡ κόκκινη δεσποινίς καὶ ἔκτταξε γύρω της,
διὰ νὰ ἴδῃ. «Φοῦ, τί σιχαμερὸ ζῷο! Ἐξεδέλη μου πυγο-
λαμπίδα, φέρε γλήγορα τὸ ἀμπούλακι μου, γιατί λιγοθυμῶ!

«Ἄν γίνῃς γυναῖκά μου, θὰ κάθῃσαι ἔσταν σοφὰ καὶ κτλ.»

Ἡ ἐξαδέλφη της ὅμως, ἡ πυγολαμπίδα, δὲν ἦλθε, γιατί
ἐχόρευε μὲ μιὰ νεώτερη κανθαροπούλα καὶ τοῦτο τὸ εἶδεν
ἡ Σπινθηροῦλα καὶ ἠρώτησε: «Τί θέλεις ἀπὸ ἐμένα, ἐσὺ
ἀσχημὲ, μικρὲ καὶ λιγνὲ κάβουρα;
— Δὲν εἶμαι κάβουρας, εἶμαι μύρμηκας καὶ πρίγκηψ
μάλιστα, εἶπε προσβεβλημένος ὁ μυρμηκονεῖός μας, καὶ ἐπε-
σεν εἰς τὰ γόνατα καὶ ἔσηκωσε τὰ μπροστινὰ ποδάρια του
ἱκετευτικῶς πρὸς τὴν κόκκινη δεσποσύνη· γιατί τί ἀφ' οὗ τὸν
περιφρονοῦσε, ἔσταν περισσότερο τοῦ ἤρεσε καὶ ἔπρεπε μὲ
κάθε θυσία νὰ τὴν πάρῃ!
— Ἄν θελήσῃς νὰ γίνῃς γυναῖκά μου, εἶπε, θὰ κάθῃ-
σαι ὅλην τὴν ἡμέραν ἔσταν σοφὰ καὶ θὰ τρώγῃς, ὅτι θέλης.»

— Καὶ τὸ βράδυ θὰ χορεύω μὲ τὴν πυγολαμπίδα; ἠρώ-
τησεν ἡ Σπινθηροῦλα.
Αὐτὸ δὲν τοῦ ἤρεσε τοῦ μύρμηκα, ἐπειδὴ ὅμως ἤθελε
καὶ καλὰ νύχνη γυναῖκα, ἡ ὅποια νὰ ἔμωρῃ νὰ λάμπῃ καὶ
νὰ χορεύῃ ἔσταν ἀέρα, εἶπεν εἰς ὄλα καὶ, καὶ ἔσταν κατα-
δέχθηκεν ἡ Σπινθηροῦλα ν' ἀποφασίσῃ νὰ τοῦ πῇ: «Φίλησέ
μου τώρα τὸ δεξιὸν χερί καὶ φώναζε τὴν ἐξαδέλφη μου,
διότι ἐμπροστὰ της πρὲπει νὰ σὲ πάρῃ ἄνδρα».
Μόλις εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια καὶ αἶφνης ἐφύτρωσαν τοῦ
μύρμηκα φτερά, καὶ τοῦτο γίνεταί πάντοτε, ὅταν οἱ μύρμη-
κες ἀγαπῶνται πάρα πολὺ μεταξὺ τους, καὶ τότε νομίζουσι,
ὅτι τὰ φτερά τους εἶνε τὰ ὡραϊότερα, ποῦ ὑπάρχουσι ἔστων
κόσμῳ, καὶ ὅτι θὰ τὰ ἔχουσι διὰ βίου, ἀδιάφορον ἀν καθ'
ἡμέραν βλέπουσι πόσο γλήγορα πέφτουσι τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ
ἄλλου τὰ φτερά. Αἶ, αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀπὸ ταῖς ἀνοησίας,
ποῦ ἔχουσι τὰ μυρμηκόπουλα.
Ἐτῆσι ἐνόμιζε καὶ ὁ ἴδιός μας πρίγκηψ, καὶ ἐπειδὴ
ἦτο τώρα πτερωτός, ἐπέταξε μὲ τὴ γυναῖκά του ὅλην τὴν
νύκτα καὶ ἐφθασε μαζί της πρὶν ἀκόμη ἔβγη ὁ ἥλιος ἔσταν
χωριὸν μας. Μᾶς ἐξύπνησαν ὄλους, διὰ νὰ θαυμάσομε τὴν
κυρία Σπινθηροῦλα, καὶ τὰ μυρμηκόπουλα μας ὄλα ἔχουσι
ἔστρελλαθῆναι γιὰ τὸ κόκκινο φόρεμά της, ἐγὼ ὅμως καὶ οἱ
ἄλλοι γνωστοὶ οἰκοκυραῖοι ἀμέσως εἴπαμεν. — Αὐτὴ δὲν
ἔξερε νὰ βαστάξῃ οἰκοκυρειό, καὶ θὰ ἔξοδεῖ τόσα, ποῦ ὁ

ἄνδρας της θὰ βούτηξῃ ἔσταν χρέη εἰς τ' αὐτία. Γιατὶ γυ-
ναῖκες, ποῦ λάμπουσι καὶ πετοῦνε, δὲν ἔχουσι καμμιά ἀξία.
Ἐτῆσι ὅμως δὲν ἐσκέπτετο καὶ ὁ κῦρ πρίγκηψ μας· αὐ-
τὸς ἐχόρευσε μὲ τὴν Σπινθηροῦλα ἔως τὸ πρωί, ὅστερα
αὐτὴ ἐπλάγασε ἔσταν σοφὰ του καὶ αὐτὸς ἔξαπλώθηκε κάτω
ἐστὸ χῶμα.

Ἐπὶ ὅμως τὸ μεσημέρι ἔξυπνησε καὶ γύρισε νὰ κυ-
τάξῃ τὴ γυναῖκά του, μὲ ἀπελπίσθαι εἶδε νὰ κοίτεται ἐκεῖ
καὶ νὰ χασμάται ἓνας ἀσχημὸς, μαῦρος κἀνθαρος.
— Ποῦ εἶσαι σὺ, ἀσχημομῶρα, καὶ ποῦ εἶνε ἡ ὡμορφὴ
γυναικοῦλά μου; ἐφώναξε μὲ τρόμον.

— Κότταξ' ἐκεῖ, εἶπεν ἡ Σπινθηροῦλα, — διότι αὐτὴ
ἦτον ὁ ἀσχημὸς κἀνθαρος, — μήπως νομίζεις, ὅτι ἀφ' οὗ
ὅλην τὴν νύκτα χορεύω, μ' ἔχω νύχνη νὰ ἔχω τὸ πρωί κόκκινα καὶ
δρροσερὰ μάγουλα; Ἐγὼ ἠμικρανοῖα, — τρέξε τώρα νὰ
μοῦ φέρῃς νὰ φάγω· πρὸς τὸ παρὸν ἀρκοῦν ἔξω ἀνθοπότρη
γεμάτα ἀπὸ δροσούκρασο καὶ ἔξω φωμάκια ἀπὸ μέλι ἀνεμῶ-
νης. Λοιπὸν τί μὲ κυτάξεις ἔσταν; Τρέξε, κάμε, γιατί
πεινῶ.

Τότε ὁ πρίγκηψ ἐχτύπησε το κεφάλι του μὲ τὰ δύο
ἔμπροστίνο του ποδάρια καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν Σισή· αὐτὴ κου-
βαλοῦσεν αὐτὰ καὶ εἶχε βρέξει μὲ τὰ δάκρυά της δώδεκα
μαντήλια.

— Βοήθησέ με, ἐγὼ μονάχος δὲν ἔμπορῶ νὰ τὴν θρέψω,
ἐφώναξε.

Ἡ Σισή τὸν ἐβοήθησε τότε νὰ κόψῃ ἄνθη τοῦ Μαῖου,
καὶ νὰ ζυμῶσῃ ψωμί ἀπὸ τὴ σκόνι τους, μονάχη της ὅμως
δὲν ἔμπορευσε νὰ τελειώσῃ τόσαις δουλειαῖς.

Πρώτη φορὰ τότε ἔσταν ζωὴ τοῦ ἐπρεπε νὰ δουλέψῃ
καὶ ὁ πρίγκηψ, καὶ ἀπο τὴν ἐργασίαν τοῦ ποנוῦσαν καὶ τὰ
ἔξω του ποδάρια καὶ αἱ δύο κεφαλαὶ καὶ ὄλο τὸ σῶμά του,
ὥστε ἐστέναξεν ἐλευνῶ ἀπὸ τὸν κόπον, καὶ δι' αὐτὸ ἡ Σισή
ἔβρεξε μὲ τὰ δάκρυά της ἄλλα δώδεκα μαντήλια.

Τὸ πράγμα αὐτὸ διήρκεσεν ὅλην τὴν ἡμέραν, διότι ἡ
Σπινθηροῦλα ἦτον ἀχόρταστη, καὶ κοντὰ ἔσταν πολλὴν ἐρ-
γασίαν, τὴν λύπην καὶ τοὺς πόνους ἐπασαν τοῦ μύρμηκα καὶ
τὰ πτερά, χωρὶς μάλιστα νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἡ Σισή ὅμως
τὸ παρατήρησε καὶ ἔκαυσε κρυφίως.

Δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη βράδυ καὶ διὰ μιᾶς τὸ χωριὸν μας
ἐφωτισθῆκε ἀπὸ σπιθοφοτιαῖς. Γλήγορα τότε ἐφύρεσε καὶ
ἡ Σπινθηροῦλα τὸ χρυσοὸν φόρεμά της, καὶ τὰ μάγουλά της
ἔγιναν δρροσερὰ καὶ κόκκινα καὶ ἐπέταξεν εἰς τὸ χορὸ μὲ
ταῖς πυγολαμπίδας.

— Στάσου, στάσου, πάρε κ' ἐμένα μαζί σου, θέλω κ'
ἐγὼ νὰ χορέψω, ἐφώναξεν ὁ μύρμηκας.

Ἡ Σπινθηροῦλα τὸν κύτταξε μιὰ ἀπὸ ἄνω εἰς κάτω
καὶ ἠρώτησε μὲ περιφρόνησιν. «Ἐχεις φτερά γιὰ νὰ πετᾷς
ὕψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα;

Τότε ἐγύρισε κ' ἐκύτταξεν ὁ πρίγκηψ τὸ κορμὶ του, καὶ
εἶδεν, ὅτι τοῦ εἶχον πέσει τὰ φτερά καὶ ἀπὸ τὴν ἐκκληξί
του εἶπε βλακωδῶς: — Ἄλλὰ ἐγὼ εἶχα!

— Βέβαια, εἶπεν ἡ Σπινθηροῦλα, αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ἡ
διαφορὰ μεταξὺ μυρμηκῶν καὶ μηλολονδῶν· σεῖς ἔχετε
φτερά μόνον μιὰ νύχτα καὶ ἡμεῖς ὄλην μας τὴ ζωὴν. Δι'
αὐτὸ κ' ἡμεῖς χορεύομεν ὕψηλὰ εἰς τὸν ὡραῖον ἀέρα, ἐν ὅ
σεῖς σέρνεσθε κάτω ἔσταν χῶμα.

— Καὶ γιατί λοιπὸν ζῶ, ἀν δὲν πρέπη νὰ χορεύω; ἠρώ-
τησεν ὁ μύρμηκας.

— Γιὰ νὰ ἐργάζεσαι, ἀπήντησεν ἡ Σπινθηροῦλα.
Ἐτῆσι ἐξηκολούθησε νὰ γίνῃται ἡ ἴδια ἱστορία πολλαῖς

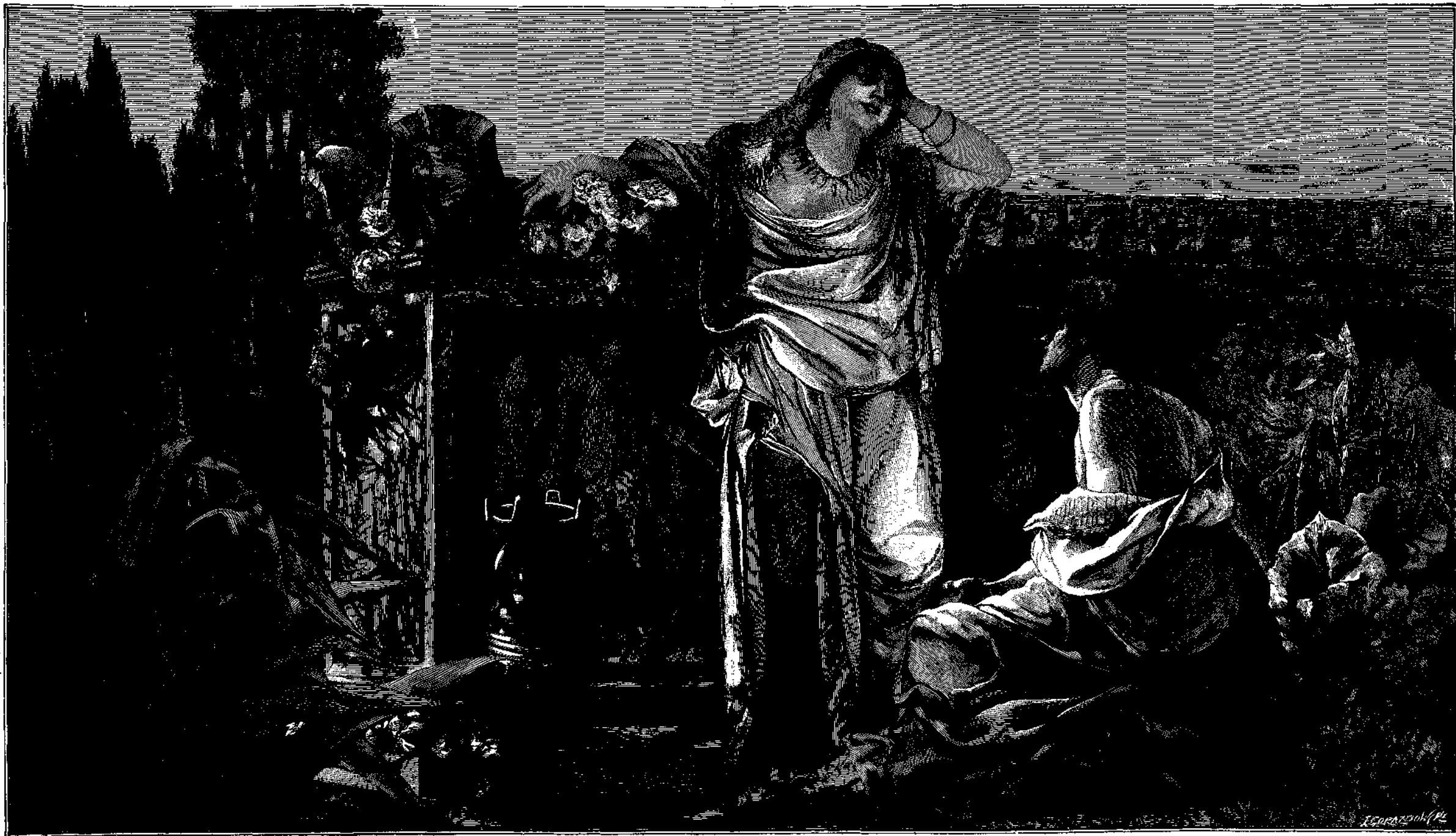
ημέραι. Την νύχτα η κυρία Σπινθηρούλα έχορευ, και ο μύρμηκας επλάγιαζε 'ετο χωμα κάτω από τον σοφά διότι δεν 'πολυούσε πλέον αυτός να καθήση 'ε αυτόν, διότι άντικε 'εστη άριστοκρατίδα γυναίκα του, και την ήμεραν η Σπινθηρούλα εκουμάτο, έτρωγε και εφαινετο άσχημη, εν φ' ο πρίγκηψ μας έφερε φαγι και πιστό και καθημέραν ελίγνευεν από την πολλήν εργασιάν και το πολυ σέβας δια την εκτακτη γυναίκα του.

Ένα πρωί όμως, όταν εξύπνησε, δεν είδε την Σπινθηρούλα να κοιμάται 'ετο σοφά, διότι και με όλην την καλήν περιποίησιν 'ετο χωριό μας είχε πολυ στενοχωρηθή, και έφυγε με την εξαδέλφη της, την πυγολαμπίδα, και ποτέ δεν γύρισεν όπισω.

Τότε απ' την χαρά του επήδησεν ύψηλά ο πρίγκηψ και έτρεξε ναύρη τη Σισή, ή οποία έρριξεν όλα της τα μαντήλια εις το λάκκο μαζή με το ήμερολόγιό της, διότι δεν είχε πλέον καιρόν να κλαίη και να γράφη' ο μύρμηκας την ενυμφεύθη και εξαπλώθηε πάλιν 'ετο σοφά, εν φ' αυτή εδούλευε δι' αυτόν. Δεν πειράζει όμως, γιατί ήταν συνειθισμένη, και όταν απέκτησε πολλά παιδιά, τα οποία είχαν όλα λεπτή μεσίτσα και μια κόκκινη ζώνη, ήσθάνετο τον εαυτόν της την πλέον ευτυχισμένη μурμήκαινα του κόσμου. Και ο άνδρας της ήτον ευτυχής, γιατί είχε γλυτώσει από την „εκτακτη“ γυναίκα του και 'σαν πρίγκηψ πάλιν εξηπλώνετο 'ετο σοφά του.

Και επειδή δεν 'πέθαναν, ζούν ακόμη, και για να τους ίδής κοντά εις τα ποδάρια σου δεν χρειάζεσαι άλλο παρά ν' ανοίξης κοιμάτι περισσότερο τα 'μάτια σου.

της παροιμίας ταύτης. Και πολλάκις ούτοι χαίρουν εν όλης καρδίας, αν οιοσδήποτε δευτερεύον λόγος, ως π. χ. ή εκλογή επαγγέλματος φίλου τινός ή ή σύστασις ύψηλού προστάτου ή και ευνούκη τις κατ' επιφανείαν περιστασις επιφέρωσι την κρίσιν. Και εν τούτοις ή τοιαύτη εκ της βασάνου απαλλαγή, δι' αποφάσεως εκ δευτερευόντων λόγων, είνε

Η ΣΦΙΞ.

ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ ΕΚΛΟΓΗ.

Η εκλογή είνε βάσανος — λέγει γερμανική τις παροιμία. Ο χρόνος, καθ' όν ο άνθρωπος ζφειλει να εκλέξη το επάγγελμά του, είνε ακριβώς εκείνος, ότε οι νέοι και πρό πάντων οι γονεΐς των αισθάνονται ζωηρότατα την αλήθειαν

μόνον απλή υπεφυγη λίαν αμφιβάλου αξίας, δυναμένη πολλάκις να συντελέση μάλλον εις την κακοδαιμονίαν του ανθρώπου παρά εις την ευτυχίαν του. Έφ' όσον το μέλλον ενός ανθρώπου εξαρτάται εκ της όρθής εκλογής του βιοποριστικού αυτού επαγγέλματος, είνε ανάγκη να μη επαφίνηται αυτή εις την συγκυρίαν και την τυχαίαν πλοκην των διαφόρων εξωτερικών περιστάσεων. Οι νοήμονες και φιλόστοργοι γονεΐς βεβαίως ούδαμώς ήσυχάζουσι πριν ή διαγνώ-

σασι τα φυσικά προσόντα των τέκνων των και κατά ταυτα όρίσωσιν επίσης και το αρμόζον εις τον βίον των επάγγελμα, προσπαθούσι δε δια της άγωγής να δοκιμάσωσι και αναπτύξωσι τα προσόντα ταυτα.

Η τοιαύτη διάγνωσις όμως είνε λίαν δυσχερής' τούτο αποδεικνύουσιν έναργέστατα και αι ούχι σπανίως λίαν με-

Γεωγραφίας, άλλ' ο παΐς αυτός ήτον άναποφάσιτος και ήγγύει, αν ήτο προτιμότερον δι' αυτόν να εγκαταλίπη τας σπουδάς και να χρησιμοποιήση το προτέρημά του ως ίχνογράφος ή χαλκογράφος. Ο Έγγελος, αποπερατώσας τας θεολογικάς αυτού σπουδάς, απήλθεν εκ Τυβίγγης φέρων απολυτήριον, εν φ' εξήρετο ή εν τή φιλοσοφία άνικανότης του.

Όταν λοιπόν συμβαίνωσι τοιαυται πλάνας εις τόσον έξοχα πνεύματα, βεβαίως πολυ ευκολώτερον δύναται τις να περιπέση εις τοιαυτας προκειμένου περι του κοινου νοός, του μη εκδηλούντος φανερόν τι προτέρημα.

Έγκειται άρα γε ή τόσον συνήθη εν τώ ζητήματι τούτω πλάνη εις το ότι ψυχολογικάς και παιδαγωγικάς δεν εξήτασαν αυτό ακόμη μετά της δεούσης προσοχής; Δυσκόλως δυνάμεθα να παραδεχθώμεν τούτο, διότι αληθώς ούχι όλίγην προσοχήν έδωκαν άχρι τούδε εις το δια την ευτυχίαν του ανθρώπου τωσαύτην σπουδαιότητα κεκτημένον τούτο θέμα, με την διαφοράν όμως ότι πάρα πολυ μεν προσέσχον εις την άνίχνευσιν των σημείων, απ' αν όρμώμενοι εξήταζον τα πνεύματα, ελάχιστα δε προσέπαθησαν να εξεύρωσι τον όρθόν και επιτήδειον της άγωγής τρόπον, όστις θα ήδύνατο να διευκολύνη την περαιτέρω εξέτασιν. Δια ταυτα λοιπόν προτιθέμεθα δια των κατωτέρω παρατηρήσεων να δώσωμεν τοΐς αναγνώσταις ήμων όλίγας νύξεις προς σέψιν περι του αντικειμένου τούτου.

Έν πρώτοις ούδεις σχεδόν δύναται να άμφισβητήση, ότι εξ όλων των προτερημάτων τα καλλιτεχνικά συνήθως αναφαίνονται πρώιμώτατα και θετικώτατα, επομένως ούχερόστατα διαγνώσκονται ενταυθα και αι κλίσεις των πνευμάτων. Άλλά

γαλαί πλάνας περι την κρίσιν και έξόχων πνευμάτων ακόμη εν τή παιδική αυτών ήλικία. Ούτω π. χ. ο Σχίλλερ έλεγε περι του Άλεξάνδρου Ούμβόλδου, ότι έσπερείτο φαντασίας και επομένως και της δεούσης ικανότητος προς την επιστήμην του. Περι του όκταετούς Καρόλου Ρίττερ ο διδάσκαλός του, λαμβάνων υπ' όψιν την κλίσιν του προς το χαράσσειν χωρογραφικούς πίνακας, εξέφερε την γνώμην, ότι είχεν όλα τα προσόντα, όπως μετά καιρόν γίνη καθηγητής της

τούτου δυνατον να ήρθη μονον περι της κλίσεως, ούχι δε και περι της δυνάμεως αυτής, και απλή τις μόνον έφεςις προς την μουσικήν ή την ζωγραφικην ούδεμίαν είνε ικανή να παράσχη ήμιν έγγύησιν, ότι συν τή κλίσει υπάρχει και δύναμις επαρκής εις την άντίληψιν κλάδου τινός της καλλιτεχνίας. Η περι των φυσικών τούτων καλλιτεχνικών προσόντων των παιδιών άβεβαίωτης είνε ή μεγίστη βάσανος των γονέων και διδασκάλων, διότι δεν υπάρχει τώ

διὰ τῆς ἐργασίας νὰ ικανοποιῇ εαυτὸν· τὴν νεαρὰν διάνοιαν φονεύει ἡ μονοτονία· τὴν ἀλήθειαν δμως ταύτην οὐδὲν κατανόησεν ἀκόμη ἡ σύγχρονος παιδαγωγική.

Ἐὰν κατανοεῖ αὐτὴν, οὐδέποτε θὰ ἐγίνετο ὁ πρῶτος σχηματισμὸς διαφόρων ἐδικῶν σχολῶν, ὧν βιομηχανικῶν, ἀστυκῶν, πραγματικῶν σχολείων διαφόρων τάξεων καὶ γυμνασίων. Ἦθέλομεν τότε ἀρκεῖσθαι εἰς δημοτικὰ σχολεῖα διὰ τοὺς στοιχειωδῶν μόνον γνώσεων δεομένους μαθητάς, εἰς ἀστυκὰ διὰ τοὺς δυναμένους σχετικῶς νὰ ἐκπετινοῦσι τὰς γνώσεις των καὶ νὰ τύχῃσι τῆς εἰς τὸν μέλλοντα βίον των ἀναγκαίας παιδείας, καὶ τέλος εἰς τὰ γυμνάσια, τὰ ὅποια, μετερρυθμισμένα εἰς γενικὰ σχολεῖα, ἄφειλον νὰ παρέχῃσι τὴν ἀναγκαίαν προπαιδείαν δι' ἀνωτέρας σπουδῆς ἐν τῇ τέχνῃ, τῇ βιομηχανίᾳ, τῷ ἐμπορίῳ καὶ τῇ ἐπιστήμῃ. Ἀκριβῶς δὲ τῆς πολλαπλότητος ταύτης ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἔχουσιν ἀπόλυτον ἀνάγκη οἱ εἰς ἐξέχοντες νόες. Οὐδὲν εἶνε ἐπιβλαβέστερον καὶ κινδυνώδεστερον αὐτοῖς ἢ ἡ μονομερὴς ἐπιμέλεια τῶν ἰδίων των προτερημάτων καὶ χαρακτηρισμάτων. Αὕτη εὐχερέστατα ἀποστερεῖ τὴν δύναμιν τῆς οὐσίας τῆς καὶ καθιστᾷ αὐτὴν ἀπλοῦν τύπον, αἱ μέτρια μάλιστα εὐφυῖα διὰ τοῦ τρόπου τούτου καὶ διὰ τῆς μωραῆς

ὑπερκετιμῆσεως τῆς ἰδίας δυνάμεως παντάπασιν καταστρέφονται. Καὶ αὕτη ἡ μεγαλοφυΐα ἔχει ἀνάγκη, ὅπως διαρκῶς ἀναμνησκῆται τῆς κοινῆς υποχρέωσός τε πρὸς σύμπραξιν ἐν τῇ ἐξαπλώσει τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ μορφώσεως, τότε δὲ καὶ βολιδοσκοπεῖται ἡ βαθύτης τῆς μεγαλοφυΐας δυνάμεως, ὅταν χαλιναγωγῇ τὸ πνεῦμα, ἔπει ἐπὶ τοῦ πτερωτοῦ Πηγᾶσου ποθεῖ νὰ αἰωρηθῇ ὑπεράνω τῆς πραγματικότητος ἢ διακαῶς ἐπιθυμῆ μόνον νὰ ἀφελθῇ εἰς τοὺς λεμιῶνας τῶν τάσεων καὶ τῶν ὁρμῶν του. Ἀμφότεροι αὗται αἱ πλάνα ἀναφαίνονται ἐν τῇ τέχνῃ, ἀφ' ἑνὸς μὲν, ὡς μεταρσίωσις εἰς τοὺς αἰθέρας τῶν ἰδεῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὡς ἐντρύφησις παρὰ τὴν λιπαρὰν τράπεζαν τῆς παχυλωτάτης πραγματικότητος. Πρὸς ἀληθῆ μὲν ὁρμῶν τῶν πνευμάτων τούτων ἀπητέτο συμμετρία τις καὶ ἀναλογία ἐν τῇ ἀπὸ παιδῶν ἀγωγῇ αὐτῶν.

Ὄταν πάντα ταῦτα τύχῃσι τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, τότε δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι καὶ αἱ πρὸς τὴν ὄρθην ἐκλογὴν ἐπαγγέλματος δυσχέρεια, ἀν μὴ ἀρθῶσι καθ' ὀλοκληρίαν, θὰ διευκολυνθῶσι τοῦλάχιστον κατὰ μέγα μέρος.

I. B. M.

Ο ΚΟΚΚΥΞ.

Ἐκτος τῆς χελιδόνας, ἴσως μάλιστα πολὺ περισσότερο καὶ δικαιοτέρον ταύτης, ὁ κόκκυξ θεωρεῖται ὡς ὁ πρόδρομος τοῦ ἔαρος. Καὶ δὲν εἶνε μὲν οὗτος τὸ μόνον πτηνόν, ὅπερ προαναγγέλλει ἡμῖν τὴν ἔλευσιν τῆς ὥρας ἐκείνης, καθ' ἣν ἀναβάλλει καὶ ἀγάλλεται ἡ φύσις, ἐν τούτοις ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων αὐτὸς μόνον οἰοεῖ ἐξαναγκάζει ἡμᾶς νὰ αἰσθάνθωμεν καὶ νὰ παρατηρήσωμεν τὴν παρουσίαν του. Αὐτὸς πρῶτος ἀφωπνίζει, οὕτως εἰπεῖν, τὴν φύσιν ἐκ τοῦ χειμερικοῦ αὐτῆς ληθάργου διὰ τῆς ἡχηρᾶς φωνῆς του καὶ διὰ τῆς μονοτόνου του κραυγῆς, ἣν οὐχὶ σπανίως ἐκατοντάκις ἐπαναλαμβάνει καὶ μετ' ὅσην ἔντασιν, ὡστε νὰ ἀκούηται ἐκ λίαν μεμακροσμένων ἀποστάσεων.

Καθὼς ἀνά πᾶν ἔτος χαίρομεν καὶ ἀγαλλόμεθα, ἄμα ὡς πεισθῶμεν περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἔαρος διὰ τῆς βαθμηδὸν ἀρχομένης ὃ ἀναπτύσσεται νέας ζωῆς, οὕτω καὶ οἱ ἀρχαῖοι γερμανοὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐχαρέτιζον τὴν ἀνοξίν καὶ τοὺς ἀγγέλους τῆς, ἀφ' οὗ μάλιστα ὁ βίος των ἠνάγκαζεν αὐτοὺς νὰ διαμύνωνται ἐν ὑπαίθρῳ καὶ νὰ συγκοινωνῶσιν ἀδιακόπως καὶ ἀμέσως πρὸς τὴν φύσιν. Διὰ τοῦτο πάντοτε ἐπανηγύριζον καὶ εὐρταζον τὴν πρώτην κραυγὴν τοῦ κόκκυκος, ἐν τῇ πεποιδῆσει ὅτι ἔπαυσε πλέον ἡ κυριαρχία τοῦ χειμῶνος, καὶ ὅτι οὗτος ἐν τῷ ἀγῶνι, ὃν κατὰ τὰς παραδόσεις των ἠγωνίζετο κατὰ τοῦ ἔαρος, ἡττήθη κατὰ κράτος καὶ ἤρξατο ποχωρῶν ἀκριβῶς, καθ' ἣν ἡμέραν ἠκούσθη ἡ πρώτη κραυγὴ τοῦ κούκκου, ὅστις „περιγελάσθη“ τὸν καταβληθέντα χειμῶνα.

Ὡς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησι ὁ πρῶτος ἀναγγέλλον τὴν ἀφίξιν τοῦ πελαργοῦ ἠμείβετο διὰ δῶρων, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Γερμανοῖς ὃν ἐδίδοντο εἰς τὸν πρῶτον ἀκούσαντα τῆς φωνῆς τοῦ κόκκυκος. Καθ' ἣν δὲ ἡμέραν ἀκούσθη ἡ πρώτη αὐτοῦ κραυγὴ συνέρχονται κατὰ τι λατινικὸν ποίημα τοῦ ἐνάτου αἰῶνος οἱ ποιμένες, ὅπως ὑμνήσωσι τὸν κόκκυγα. Ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ παρουσιάζονται τὸ

ἔαρ καὶ ὁ χειμῶν συνομιλοῦντες κατ' ἀρχὰς εἰρηνικῶς μεταξὺ των, εἴτα περιερχόμενοι εἰς δεινὴν ἐριδα διὰ τὸ ἄσμη τοῦ κόκκυκος, οὗ ἀσπονδος ἐχθρὸς κηρύττεται ὁ σκυθρωπὸς χειμῶν. Καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ φαίνεται ἐπίσης, ὅτι ὑπῆρχον διάφοροι δημῶδεις παραδόσεις περὶ τοῦ κόκκυκος, καθότι ἐπὶ τούτων βεβαίως στηριζόμενος ὁ Σαίξπηρ παρουσιάζει ἡμῖν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ του „Ἑρωτικὴ ματαιοπονία“ τὸν χειμῶνα εἰς ὠδικὸν ἀγῶνα πρὸς τὸ ἔαρ, καθ' ὃν ὁ κόκκυξ ὡς προσωποποίησις τοῦ τελευταίου διὰ τῆς φαιδρᾶς αὐτοῦ φωνῆς καθιστᾷ ἀφωνον τὸ πτηνὸν τοῦ πρώτου, τὴν γλαῦκα.

Τὴν τιμὴν ταύτην καὶ τὴν ὑπόληψιν παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς δὲν ὀφείλει βεβαίως ὁ κόκκυξ εἰς τὸ κάλλος καὶ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς του, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς παναρχαίαν τιμὴν καὶ σχεδὸν ἀγνωστον ἡμῖν ἡδὴ σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τὸ θεὸν τοῦ ἔαρος καὶ τῆς καλοκαιρίας. Ἡ πάνδημος ὑποδοχὴ δὲν ἐγίνετο τὸσον χάριν τοῦ πτηνοῦ τούτου, ὅσον χάριν τῆς θεότητος, τὴν ὅποιαν ἐνόμιζον ἀκολουθοῦσαν ἢ ἐν αὐτῷ προσωπεποιημένην.

Ἐν τῇ Ἰνδικῇ μυθολογίᾳ ὑπὸ τὸν κόκκυγα ἐννοεῖται ἡ εἰς ζῶον μεταμόρφωσις τοῦ θεοῦ τῆς βροντῆς Ἰνδρά, ἐν δὲ τῇ ἑλληνικῇ, τοῦ Διὸς, ὅστις ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ πτηνοῦ τούτου ἐν καιρῷ τρικυμίας καὶ βροχῆς πλησιάζει τὴν Ἑραν. Παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησι, ὁ κόκκυξ προαναγγέλλει συμφῶνως πρὸς τὰς μετὰ τοῦ θεοῦ τῆς καλοκαιρίας σχέσεις του πάντοτε σχεδὸν βαρβαρικῶν βροχῶν. Καὶ ἡ πίστις αὕτη διετηρήθη εἰσέτι πολλαχοῦ, ὑπάρχουσι δ' ἀκόμη εὐρωπαϊκαὶ χῶραι, ἔνθα ὁ λαὸς πιστεύει, ὅτι τὸ θῆρος θὰ ἦνε βροχερόν, ὅταν ἀναφανῶσι τὸ ἔαρ πολλοὶ κόκκυγες.

Ὁπως ὁ θεὸς τοῦ ἔαρος Δόναρ ἐν τῇ γερμανικῇ μυθολογίᾳ ἐσήμαινεν εἰς βραδυτέρας ἐποχὰς τὴν θεότητα τῆς ζωῆς ἐνεκα τῆς ἡγεμονίας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀτμοσφᾶρας, οὕτω καὶ τὸ εἰς αὐτὸν ἀφιερωμένον πτηνόν, ὁ

κόκκυξ, σὺν τῷ χρόνῳ μετέβαλλε τὸν προορισμὸν του καὶ ἐνομιζέτο ταυτόσημος μετ' αὐτὴν καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸν τοῦ ζωϊκοῦ καὶ φυτικοῦ βασιλείου. Ὁ ἄνθρωπος ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ τὴν δύναμιν του διὰ πολλῶν μυθολογικῶν ἐξηγήσεων, διότι ὅπως ἡ φύσις ἀνακτᾷ νέας δυνάμεις κατὰ τὴν ἔλευσίν του, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἀκούων τὴν φαιδρὰν αὐτοῦ φωνῆν, αἰσθάνεται τὸ αἷμα ταχύτερον διαρρῆον τὰς φλέβας του καὶ ἰσχυροτέρους τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του.

Ἡ ἀρχαία θεραπευτικὴ ἐθεώρει τὴν σποδὸν τοῦ καέν-

νωμένου, καὶ παρελθὼν ἐς καταγωγὴν ὀθνεῖαν ἐντίκται . . . ὄραται δὲ μίαν ὥραν τοῦ ἔτους τὴν ἀρίστην ὁ κόκκυξ ἦρος γὰρ ὑπαρχόμενος καὶ αὐτὸς ἐμφανῆς ἐστιν ἐς ἀνατολὰς Σεπτεμβρίου, εἴτα τῆς τῶν πολλῶν ὀψέως ἀνεχώρησεν *). Ἴσως εἰς τὴν καὶ ὑπὸ τοῦ Αἰλιανοῦ περιγραφομένην ταύτην συνήθειαν τοῦ κόκκυκος δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν τὴν κακὴν ὑπόληψιν, εἰς ἣν βραδύτερον ὑπέπεσε τὸ πτηνὸν τοῦτο παρὰ τῷ λαῷ. Ὁ ζωολόγος Βρέμ λέγει „ὁ γάμος τῶν πτηνῶν εἶνε ὁ πιστότατος πάντων τῶν γάμων, διότι μόνον ὁ θάνατος δύναται νὰ διαλύσῃ αὐτόν. Μόνος ὁ κόκκυξ περιφρο-

τος κόκκυγος ὡς δραστηριον φαρμακον κατὰ τῆς ἐπιληψίας, ἀφ' οὗ ἐξ αὐτοῦ ἐπήγαγεν ἡ αἰξήσις, ἡ εὐκαμψία καὶ ἡ δροσερότης τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος. Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ τούτο μόνον· καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου παρ' αὐτοῦ ἐξηρτᾶτο, τοῦλάχιστον αὐτὸς ἐγνώριζε τὴν διάρκειαν του, ὅπερ εἶνε ὀφθαλμοφανὲς γνώρισμα τῆς δημιουργικῆς αὐτοῦ δυνάμεως. Πανταχοῦ εἶνε διαδεδομένον τὸ ἔθιμον, καθ' ὃ ὁ πρῶτος φορὰν ἀκούων τὴν κραυγὴν τοῦ κόκκυκος, ἐρωτᾷ „πόσα ἔτη ἀκόμη θὰ ζήσω;“ Καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν κραυγῶν μετὰ τὴν ἐρώτησιν ταύτην θεωρεῖται ἀντιστοιχῶν πρὸς τὰ μέλλοντα ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ ἐρωτήσαντος.

„Σοφώτατος ὁ κόκκυξ καὶ πλέκει εὐπόρους ἐξ ἀπῶρων μηχανὰς δεινότητος. Ἐαυτῷ μὲν γὰρ συνεπίσταται ἐπιλάθῃ οὐ δυνάμενος καὶ ἐλλέπειν διὰ ψυχρότητα τῆς ἐν τῷ σώματι συγκράσεως, ὡς φασιν. οὐκοῦν ὅταν τίκῃ, οὔτε αὐτὸς νεοττιῶν ὑποπλέκει οὔτε τιθηναίται τὰ βρέφη, φυλάττει δὲ ἄρα τοὺς τῶν νεοττιῶν δεσπότης ἀφεστῶτας καὶ πλα-

νεῖται καὶ μισεῖται ὑφ' ὅλων τῶν μικρῶν πτηνῶν, διότι οὔτε ὁ ἄρρην οὔτε ὁ θῆλυς τηροῦσι ποτε τὴν συζυγικὴν πίστιν“. Περὶ δὲ τοῦ νεογεννήτου κόκκυκος ὁ αὐτὸς ζωολόγος λέγει „δὲν ἀρκεῖ μόνον ὅτι ὁ ἀκόρεστος φαγάς καταναλίσκει ἀπίστευτον ποσὸν τροφῆς, ἀμφότεροι δὲ οἱ γονεῖς μόλις δύνανται νὰ ικανοποιήσωσι τὴν πείναν του, ἀλλὰ καὶ μετ' ὀλίγον κατὰ τῶν ἀχάριστων καὶ ἀνάισχυντων ἐκτείνεταί καὶ ἐξαπλόνηται ἐντὸς τῆς φωλεᾶς. Μεγαλόνοι ταχύτερον τῶν γνησίων τέκνων τῆς φωλεᾶς καὶ καταλαμβάνει τὴν καλλιῶστην θέσιν. Δὲν εὐχαριστεῖται ὅμως καὶ μετ' οὗτο, ἀλλὰ, διαρκῶς ὠθῶν καὶ κινούμενος τῆδε κῆκείσε, κατορθώνει ἐπὶ τέλους νὰ ἐγείρῃ ἐπὶ τῆς πλατείας του βάρχειος ὄλους τοὺς θετούς του ἀδελφοὺς, καὶ κατακρημνίζει τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον ἐξω τῆς φωλεᾶς. Τότε δὲ μείνας μόνος ἐν τῇ φωλεᾷ ἀνοίγει ἔτι πλατύτερον τὸ εὐρύ καὶ κίτρινον ῥάμφορ, ἀπλήστως ζητῶν περισσοτέραν τροφήν ἢ πρότερον. — Οἱ

*) Αἰλιανοῦ περὶ ζῴων Γ, 80.

λεπία τὴν ἀλήθειαν. Ἐν τούτοις ἀς ὑποθέσωμεν πρὸς στιγμήν, διὰ πρᾶγματι ὑπάρχουσιν ὄργανοι ἐν τοῖς μετεωρίταις, οἱ οὗτοι συνίστανται ἀποκλειστικῶς ἐκ ζωϊκοῦ συμπληήματος, ἐκ σπογγώδους, κοραλλιώδους καὶ κρινουοειδοῦς πετρῶδους μάζης, καὶ ἐστὶ μεγάλη ὁμοιότης ὑπάρχει μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν κατατάτων τάξεων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ζώων πλασμάτων, καὶ τῶν ἐν τῇ ὁμοιότητι αὐτῇ ἀπεδείχθη πλέον τρανώτατα. Ὅποιά τινὰ συμπεράσματα θὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τούτου; Βεβαίως οὐδὲν πλέον ἢ ἐστὶ οἱ ἀστρονόμοι ἐκεῖνοι, οἵτινες μετὰ τῶν Φλαμμιاریων προσβέβουσι τὴν ὕπαρξιν οἰκουμένην οὐρανίων σωμάτων, ἔχουσι πλήρεις δίκαιον, ἐστὶ ἴσως εἰς ἄλλα ἡμιακά συστήματα, ὡν τὸσαῦτα πληθὺς ὑπάρχει, καὶ διὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ τοῦ ἡμετέρου ἡλίου ὑπάρχουσι κλωνήται, ἔχοντες τὰς αὐτὰς πρὸς τὴν γῆν σχέσεις καὶ πεποιτισμένοι δι' ἐκείνων τῶν προσόντων, ἅτινα εἶνε ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἐν τῷ ὕδατι διαβίωσιν τῶν κατατάτων ὄργανισμῶν καὶ ἐστὶ οἱ μετεωρίδιοι προέρχονται ἐκ τοιούτων οὐρανίων σωμάτων. Πολλοὶ ἀστρονόμοι ἤδη εἶνε σχεδὸν πεπεισμένοι, ἐστὶ αἱ σχέσεις καὶ οἱ ὄροι οὗτοι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐκπληροῦνται ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης.

Οὐδεὶς βεβαίως θὰ δειλήσῃ ποτὲ νὰ ὑποτιμήσῃ τὴν ἀξίαν τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης.

Ἡ νηφάλιος ἡμῶς τῆς φύσεως ἔρευνα δὲν δύναται οὐδὲ βῆμα περαιτέρω νὰ προχωρήσῃ. — Οἱ ὄργανοι ἄλλοι τινὲς οὐρανίου σώματος

οὐδὲ γὰρ δύναται νὰ εἴπωσιν ἡμῖν κλειότερον περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὄργανοῦ βίου, περὶ τῆς σχέσεως τοῦ ἀνοργάνου πρὸς τὸν ὄργανικόν καὶ ἐν λόγῳ περὶ ἐκείνων τῶν ζητημάτων τοῦ ὄργανοῦ κόσμου, ἢ οἱ ὄργανοι αὐτῆς τῆς γῆς. — Ἐστὶ δὲ εὐλωότερον δύναται νὰ διαφωτισώσιν ἡμᾶς, καθ' ὅσον, ὡς ἰσχυρίζονται αὐτοὶ οἱ ἀνακαλύψαντες αὐτοὺς, οὐδεμίαν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν γῆινων ὄργανισμῶν, ἐπομένως θὰ ἐγεννήθησαν καὶ θὰ ἐξῆσαν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας. Οἱ οὐρανῶδες καταπίπτουτες σιδηροὶ ὄγροι δὲν λέγουσιν ἡμῖν τι κλειότερον τοῦ βασιλιτικοῦ σιδηροῦ τοῦ Ὀβιφακ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου κλωνήτου — ἀμφότεροι δὲ μάλιστα, οὐδὲν δύναται νὰ διδάξωσιν ἡμᾶς περὶ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς καὶ τῶν ἄλλων οὐρανίων σωμάτων, διότι καὶ ὁ βασιλικὸς καὶ ἡ λάβα οὐδέποτε ἐξέρχονται ἐκ βάθους μείζονος τῶν 20 χιλιομ. — Ἄλλ' εἰς αὐτὰ ποῖαν σχέσιν δύναται νὰ ἔχωσιν πρὸς τὴν κλωνίου διάταξιν τοῦ συμπαντος; — Οὐδεμίαν οὐδέποτε λοιπὸν πρέπει νὰ ἰσχυρίζομεθα, ἐστὶ θὰ μετατραπῇ ἢ περὶ τοῦ κόσμου ἡμετέρα θεωρία καὶ ἐστὶ δύναται νὰ μεταβληθῇ ἢ ἰδέα ἡμῶν περὶ τοῦ συμπαντος διὰ μόνης τῆς ἀποδείξεως, ἐστὶ ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα οὐράνια σώματα ἔχοντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν καὶ εἰς τὸ κλων ἀσῆμαντον βάθος τῶν 10-20 χιλιομ. τὰς αὐτὰς φυσικὰς, χημικὰς καὶ ὄργανικὰς σχέσεις, ὡς γνωρίζομεν καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπαρχούσας. **B. X.**

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ

ὑπὸ
I. ΤΟΥΡΓΕΝΙΕΦ.
(τέλος).

XVI.

— Λοιπὸν εἶδες τὸν Ἥλιον, ἠρώτησα, καὶ πῶς τὸν εἶρες; Ζῆ ἀκόμη;

— Μάλιστα καὶ τὸν ὠμίλησα. Διὰ μίαν ἀνεκουφίστην.

— Κάθηται ὑποκάτω ἐνδὸς δένδρου περιτυλιγμένος εἰς τὸν μανδύαν του . . . . Ἐγὼ τοῦ εἶπα: Κύριε Τεγλέφ, σὰς παρακαλῶ ἐλάτε εἰς τὸ σπήτι, ὁ κύριος Ψεδελ ἀνησυχεῖ πολὺ διὰ σὰς. Καὶ αὐτὸς μοῦ λέγει: Καὶ διὰ τί ν' ἀνησυχεῖ χάριν μου; Ἦθελον νὰ κινήθῃ ὀλίγον ἐλευθέρως, ἔχω κεφαλόπονον. Πήγαινε στὸ σπήτι, ἐγὼ θὰ ἔλθω κατόπιν.

— Καὶ σὺ πῆγες; ἐφώνησα καὶ συνεκρότησα τὰς χεῖρας. — Καὶ τί ἐπρεπε νὰ κάμω; . . . ἀψ' οὐ μὲ διάταξε ν' ἀπομακρυνθῶ, ἔμπουσα νὰ μένω;

— Ὁλοι οἱ φόβοι μου ἐπανήλθον πάλιν διὰ μίαν.

— Ὁδήγησέ με ἀμέσως πρὸς αὐτόν, ἀμέσως! Ἄχ, Συμεῶν, δὲν ἐπρεπε νὰ φερθῆς τοιουτοτρόπως! Εἴν' ἐδῶ κοντά;

— Μάλιστα ὅλως διόλου κοντά. Ἐκεῖ ποῦ ἀρχίζει τὸ δάσος . . . ἐκεῖ κάθεται . . . κοντὰ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

— Λοιπὸν πηγαίνομεν γλήγορα. Ὁ Συμεῶν προσηγγετο.

— Νά, ἰδέτε, παρακαλῶ ἂν πάρωμε τὸ δρόμο τοῦ ποταμοῦ, ἀμέσως εἰμεθα ἐκεῖ.

Ἄντι ὅμως νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ, εἶρομεν τάφρον πρὸ κενοῦ ἀχυρώνο . . . .

— Ἄ, στάσου! ἐφώνησεν αἰφνης ὁ Συμεῶν, πήγαμε πολὺ πρὸς τὰ δεξιά . . . ἀπ' ἐδῶ πρέπει νὰ γυρίσωμεν ἀριστερά.

Καὶ ἐστράφημεν ἀριστερὰ καὶ ἐχώθημεν εἰς τόσον πικρὴν χλόην, ὥστε μόλις ἠδυνήθημεν ν' ἐξέλθωμεν αὐτῆς. Καὶ ἐπειτα αἰφνης ἠσθάνθημεν τὸ ἔδαφος ἐλαῶδες ὑπὸ τοὺς πόδας μας καὶ τῆδε κἀκείσε ὑπο βρόων κεκαλυμμένας θέσεις, τὰς ὁποίας οὐδέποτε εἶχον ἰδεῖ ἄχρι τοῦδε . . . πάλιν ἐπεστρέψαμεν, καὶ ἰδοὺ ἀναφαίνεται πρὸ ἡμῶν μικρὸς καὶ

ἀπότομος λόφος· ἐπ' αὐτοῦ ἴστατο ἀγροτικὴ καλύβη, ἐξ ἧς ἔφθανε μέχρις ἡμῶν εἰδὸς τι βόγγου. Ὁ Συμεῶν καὶ ἐγὼ ἐφωνήσαμεν ἐπανειλημμένως, ἕως ὅτου τέλος ἐκινήθη τι ἐν αὐτῇ, ἢ ἐξ ἀχύρου στέργῃ ἐκινήθη καὶ βραχνῆ τις φωνὴ ἀπήγγησε: Ποῖος εἶνε;

Πάλιν ὑπεστρέψαμεν . . . οὐδὲν ἄλλο ἐξετείνετο πρὸ ἡμῶν ἢ πεδιάς, ἀπέραντος πεδιάς . . . .

— Ποῦ νὰ διευθυνθῶμεν; ἠρώτησα ἐν ἀπελπισίᾳ τὸν Συμεῶν.

— Αἶ, βλέπετε, κύριε, νομίζω ἐστὶ ὁ Σατανᾶς ἐβάλεν ἐδῶ τὸ χέρι του.

Ἦρχισα νὰ ὀργίζωμαι ἐναντίον του . . . ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἤκουσα ἐλαφρὸν ἤχον. Ἦτον ὅμοιος τρόπον τινα πρὸς τὸν θόρυβον, ὃν προξενεῖ πῶμα ἐξαγόμενον ἐκ στενοῦ στομίου φιάλης. Ὁ ἦχος ἐφαίνετο προελθῶν ἐκ τῶν ἐγγύς. Διὰ τί ὅμως ἐφάνη εἰς ἐμὲ τόσον ἀλλόκοτος; Περὶ τούτου δὲν ἠδυνάμην μακρότερον νὰ σκεφθῶ καὶ διημυῶνθην εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ὁ Συμεῶν με ἠκολούθει. Μετὰ τινὰς στιγμὰς εἶδομεν πρὸ ἡμῶν διὰ τῆς ὁμίχλης ὕψηλόν τι καὶ ἐκτεταμένον ἀντικείμενον.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ δάσος! ἐφώνησε φαιδρῶς ὁ Συμεῶν, βλέπετε, ὁ κύριός μου κάθηται ἀκόμη ὑποκάτω τοῦ δένδρου . . . . ἐκεῖ ὅπου τὸν ἀφήκα.

Παρητήρησα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ πρᾶγματι εἶδον ἄνθρωπον καθήμενον ὑπὸ δένδρον. Ἐδραμον πρὸς αὐτόν,

— ἀνεγνώρισα τὸν μανδύαν τοῦ Τεγλέφ, ἀνεγνώρισα τὴν μορφήν του καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ στήθους κεκλιμένην κεφαλὴν.

— Τεγλέφ!! ἀνέκραξα.

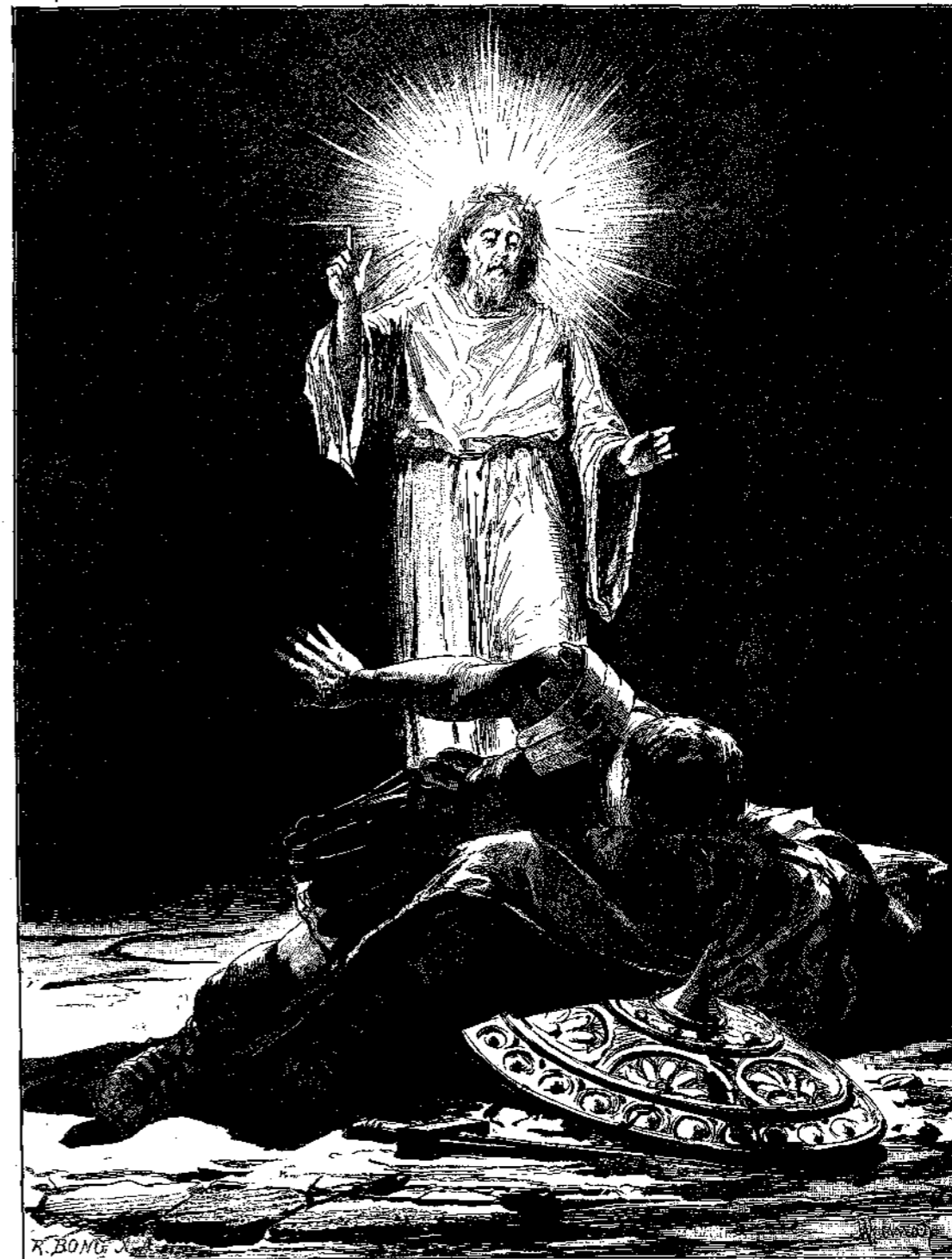
Ἄλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

— Τεγλέφ!! ἐπανελάβον καὶ ἐθήκα τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἀλλ' αὐτὸς ἐκρέμασεν αἰφνης τὴν κεφαλὴν.

Ἀμέσως ἐνηγείραμεν αὐτόν καὶ ὕψωσαμεν τὸ πρόσωπόν του. Δὲν ἦτον ὠχρὸς, ἀλλ' ἀκίνητος, ἄπνους, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπίσης ἀκίνητοι καὶ ἀνοιχτοὶ εἶχον διατηρήσει τὸ ἰδιαίτον αὐτοῖς ὕψηλόν καὶ „ἀνισον“ βλέμμα . . . .

— „Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγιά! ἐφώνησεν αἰφνης ὁ Συμεῶν καὶ μοι ἔδειξε τὴν αἱματόφυρτον χεῖρά του . . . τὸ αἷμα τοῦτο ἀνέβλυξεν ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ Τεγλέφ. Εἶχε φονευθῆ διὰ μικροῦ πιστολίου, ὅπερ ἔκειτο πλη-

τῶν ἀξιωματικῶν ὁ ἀξιωματικὸς Ἠλίας Τεγλέφ, διότι ἠτοκτόνησεν· ἐπειτα ἔλεγεν ὅτι ἐν τῷ ἔρμαρίῳ του εὗρισκοντο χρήματα πλέον ἢ ἐπαρκῆ εἰς πληρωμὴν τῶν χρεῶν του, καὶ τέλος παρεκάλει τὸν διοικητὴν, νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν ἀρχι-

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ο ΠΑΡΑΒΑΤΗΣ ΠΙΝΕΩΝ ΤΑ ΛΟΙΣΘΙΑ
„Νενίκημας Χριστιέ· κορήσθητι Ναζωραίε.“

σίον του κατὰ γῆς. Ὁ ἀσθενὴς θόρυβος, ὃν εἶχον ἀκούσει, ἦτον ἡ θανατηφόρος ἐκπυροσφρότησις.

Οἱ συνάδελφοι τοῦ Τεγλέφ δὲν εἶχον ἐκπλαγῆ πολὺ ἐπὶ τῇ αὐτοκτονίᾳ ταύτῃ. Σὰς εἶπον ἤδη ἐστὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἦτον „ἄνθρωπος τοῦ πεπρωμένου“ καὶ ὡς τοιοῦτος εἶχε καθῆκον νὰ διαπράξῃ τι ἐκτακτόν. Ἐν τῇ πρὸς τὸν διοικητὴν ἐπιστολῇ παρεκάλει νὰ διαγραφῇ ἐκ τοῦ καταλόγου

τὸν τοῦ σώματος τῆς φρουρᾶς ἐτέραν ἀσφράγιστον ἐπιστολὴν, εὗρισκομένην ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ φακέλλου.

Τὴν δευτέραν ταύτην ἐπιστολὴν φυσικῶς ὄλοι ἀνέγνωσαν, τινὲς μάλιστα ἐξ ἡμῶν ἀντέγραψαν αὐτήν. Ὡς ἐνθυμοῦμαι ἤρχιζεν ὡς ἐξῆς: „Βλέπετε, Ὑψηλότατε, εἶσατε τόσον αὐστηρὸς, τιμωρεῖτε καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀταξίαν περὶ τὴν στολήν, τὴν πλέον ἀσῆμαντον παραμέλησιν τοῦ κανονισμοῦ,

δταν αξιωματικός τις ώχρὸς καὶ τρέμων παρουσιάσθη εἰς Ἰμάς, καὶ ἰδοὺ τῶρα παρουσιάζομαι πρὸ τοῦ κοινοῦ ἡμῶν καὶ ἀδικαστοῦ κριτοῦ, πρὸ τοῦ ἀνωτάτου ὄντος, πρὸ τοῦ ὄντος ἐκείνου, ὅπερ ἀπείρως ὑψηλότερον ἴσασται καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότατος — καὶ παρουσιάζομαι πρὸ αὐτοῦ ἀπλούστατα, μετὶ τὸν μανδύαν μόνον καὶ μάλιστα χωρὶς λαμποδέτην.

Ἄχ, πόσον θλιβεράν καὶ δυσάρεστον ἐντύπωσιν μοι ἐνεποιούν αἱ φράσεις αὗται, ἔπου ἐκάστη λέξις καὶ ἕκαστον γράμμα ἐνόμιζες ὅτι ἦτο γεγραμμένον διὰ χειρὸς πενταετοῦς παιδίου! „Ἐἴνε δυνατόν, ἔλεγον κατ' ἰδίαν, εἴνε ποτε δυνατόν ἐν τοιαύτῃ στιγμήν νά λέγη τις τοιαύτας βλακειάς!“

Ἐπειτα ἔλεγε περὶ τοῦ πεπρωμένου, περὶ καταδιωγμῶν, περὶ τῆς ἀποστολῆς του, ἣν δὲν ἠδύνατο πλέον νά ἐκπληρώσῃ, περὶ ἐνὸς μυστικοῦ, ὅπερ ἐλάμβανε μεθ' ἐαυτοῦ εἰς τὸν τάφον, περὶ ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν εἶχον θελήσει νά τον ἐνοήσωσι, προσέτι δὲ καὶ παρέθετε στίχους τινας ποιητοῦ τινος, ἐν οἷς ἐλέγετο ὅτι „τὸ πλῆθος τραβᾷ τὴν ζωὴν — ὡςὶν λαμποδέτην“ καὶ κολλᾷ εἰς τὴν κακίαν „ὡςὶν κολητοῖδα“ — καὶ ὅλα ταῦτα ἀνευ τινοῦ ἀνορθογραφίας!

Τῆ ἀληθείᾳ ἡ ἐπιστολή αὕτη, ἣν ὁ δυστυχὴς Τεγλέφ εἶχε γράψῃ ἀμέσως πρὸ τοῦ θανάτου του, ἦτο χυδαϊοτάτη — καὶ σήμερον ἀκόμη νομίζω ὅτι βλέπω τὸν περιφρονητικὸν μορφασμὸν τοῦ ἀρχηγού, εἰς ὃν διεγυρόμετο ἡ ἐπιστολή. Δύναμαι νά φαντασθῶ με πότον τόνον „ἡ Ὑψηλότης του“ ὃς εἶχεν εἶπει: „Ἐνας βλάκας ἀξιωματικὸς μᾶς ἔλλειψε! Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του ὅμως εἶχεν ἀνεύρει ὁ Τεγλέφ τὴν ἀληθὴν χορδὴν τῆς καρδίας: „Ἄχ, Ὑψηλότατε, ἔλεγε περιβαίνων, εἶμαι ὄρφανός, οὐδεὶς με ἠγάπα κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν, ὅλοι με ἀπέφευγον . . . καὶ τὴν μόνην καρδίαν, ἥτις με ἠγάπησε, ἐγὼ αὐτὸς ἐδολοφόνησα!“

Ἐν τῷ θυλακίῳ του εὗρεν ὁ Συμεὼν τὸ μικρὸν σημειωματάριον, ἀφ' οὗ οὐδέποτε ἀπεχωρίζετο, ἀλλὰ σχεδὸν ὅλα τὰ φύλλα του ἦσαν ἀποκεκομμένα, ἐν καὶ μόνον εἶχεν ἐναπολειφθῆ, ὅπερ περιεῖχε τὸν ἐξῆς λογαριασμὸν:

Ναπολέων, γεννηθ. τῆ 15. Αὐγούστου 1769
1769
15
8 (Αὐγούστος, ὁ 8^{ος} μὴν τοῦ ἔτους)

Ἔολον 1792
1
7
9
2
Ἔολον 19

Ναπολέων, ἀποθαν. τῆ 5. Μαΐου 1825
1825
5
5 (Μαΐος, ὁ 5^{ος} μὴν τοῦ ἔτους).

Ἔολον 1835
1
8
3
5
Ἔολον 17

Ἦλίας Τεγλέφ, γεννηθ. τῆ 7. Ἰανουαρ. 1811
1811
7
1 (Ἰανουάρ. ὁ 1^{ος} μὴν τοῦ ἔτους).

Ἔολον 1819
1
8
1
9
Ἔολον 19

Ἦλίας Τεγλέφ, ἀποθ. τῆ 21. Ἰουλίου 1834
1834
21
7 (Ἰούλιος, ὁ 7^{ος} μὴν τοῦ ἔτους).

Ἔολον 1862
1
8
6
2
Ἔολον 17

Ὁ κακόμοιρος! Δὲ αὐτὸ λοιπὸν εἶχε γίνῃ ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ! . . . Ἄλλὰ νά μὴ εἶχεν ἄρά γε ἀπατηθῆ ὡς πρὸς τὸ ἔτος τοῦ θανάτου τοῦ Ναπολέοντος; . . . Ἐκηδεύθη ὡς αὐτόχειρ καὶ μετ' ὀλίγον ὄλοι τὸν ἐλησμόνησαν.

XVII.

Μετὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Τεγλέφ παρέμενον εἰς τὸ χωρίον ἀκόμη μίαν ἡμέραν ἀναμένων τὸν ἀδελφόν μου — τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας ταύτης ἐξῆλθεν ὁ Συμεὼν εἰς τὴν κλύβην καὶ μοι εἶπεν, ὅτι ὁ Ἦλίας ἐπεθύμει νά μοι ὀμιλήσῃ.

- Πῶτος Ἦλίας; ἠρώτησα.
- Ὁ κάπηλός μας.
- Ἄς ἔλθῃ.
- Ὁ Ἦλίας ἐξέφρασε δι' ὀλίγων λέξεων τὴν λύπην του διὰ τὸν ἀτυχῆ φίλον μου, καὶ τὴν ἀπορίαν, πῶς ἠδυνήθη νά πράξῃ τοιοῦτό τι.
- Μήπως σοὶ χρεωστῆί ἀκόμη τι;
- Ὡ τίποτε, ὅτι ἐλάμβανεν ἐπλήρωνεν ἀμέσως ἕως τὸ λεπτό. Ἄλλ' ἔχω ἄλλο τι νά σᾶς παρακαλέσω . . . .
- Καὶ τῶρα ἤρχισε νά μειδιᾷ . .
- Εὐρήματε ἐκεῖ κατί τι, τὸ ὅποιον ἀνῆκει εἰς ἐμέ . . .
- Τί πράγμα;
- Νά ἐκεῖνο 'καὶ! Καὶ μοι ἔδειξε τὸ μικρὸν κτένιον, ὅπερ ἐκεῖτο ἀκόμη ἐπὶ τῆς τραπέζης.
- Δὲν ἀξίζει μὲν πολὺ, ἀλλὰ εἶνε δῶρο . . . .
- Ἀμέσως ἔγινα προσεκτικὸς, φωτεινὴ ἰδέα μοι ἐπῆλθεν.
- Ὁνομάζειςαι Ἦλίας;
- Μάλιστα.
- Τότε σὺ εἶσαι, ὅστις προχθὲς τὴν νύκτα . . . πλησίον τῆς ἰτέας . . .
- Ὁ κάπηλος ἐκάμψε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐμειδία ἐκφραστικῶς.
- Μάλιστα ἐγὼ ἤμην.
- Καὶ σὺ ἦσο ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἐφώναζαν;
- Μάλιστα, ἐγὼ ἤμουν, ἐπανέλαβε μετὰ μετριόφρονος μειδιήματος. Μία κόρη, ἐξηκολούθησε φιδυρίζων, ἡ ὁποία

ἐνεκα τῆς μεγάλης αὐστηρότητος, μετὶ τὴν ὁποίαν τὴν μεταχειρίζονται οἱ γονεῖς τῆς. — —
— Ἄρκει, ἀρκεῖ, τὸν δέκοψα, τῷ ἔδωκα τὸ κτένιον καὶ τὸν διάταξα ν' ἀπέλθῃ.
Αὐτὸς ὁ Ἦλίας ἦτο λοιπὸν . . . αὐτὸς ὁ Ἦλίας! καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις βαθείας, φιλοσοφικᾶς, μετὰ τὰς ὁποίας ἄλλως τε δὲν θέλω νά σᾶς φωτίσω, διότι οὐδένα ἐπιθυμῶ νά ἐμποδίσω τοῦ νά πιστεύῃ εἰς τὸ πεπωμένον καὶ εἰς ἄλλα τοιαῦτα πράγματα τῆς τύχης.
Ἐπανακάμφας εἰς Πετρούπολιν ἐξήτησα νά μάθω τὰ περὶ τῆς Μαρίας, ἀνεζήτησα μάλιστα τὸν ἱατρὸν, ὅστις τὴν ἐπεσκέπτετο, καὶ μετ' ἀπορίας ἔμαθον παρ' αὐτοῦ, ὅτι δὲν ἀπέθανεν ἐκ δηλητηρίου, ἀλλ' ἐκ χολέρας. Τῷ διηγήθη πᾶν ὅτι ἐγνώριζον περὶ Τεγλέφ.
— Ἄ, αἰ! ἐφώνησεν αἰφνης ὁ δόκτωρ, Τεγλέφ; δὲν εἶνε ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, μετρίου ἀναστήματος καὶ ὀλίγον κυψός — τραυλιζεῖ ὀλίγον;
— Ὅρθότατα.
— Αὐτὸς εἶνε! Ὁ κύριος ὄτος ἦλθε πρὸς ἐμέ δὲν

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΣ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

πὸ τὸν τελευταῖον στιγμὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, οὗ ὁ βίος ὑπῆρξε συνεχῆς πρὸς ἀνάστασιν τῶν ἀρχαίων θεῶν ἀγῶν διὰ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ παλαιῦ βωμοῦ καὶ τῆς τοῦ σταυροῦ καταρτίσεως, ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐν τῇ ἀρχαίῳ κόσμῳ καὶ φιδυρῶν τοῦ μύθου τῆς Σφίγγος ἐξελέξων καὶ τῶν ἄλλων τῆς Κλεισῆς σημερινῶν ἱστορημάτων, εἶνε δυσκόλος ἡ ἀμέσως εἰς πολιτικὰς καὶ συμμῆκας ἱεροπραγμάδας μετέπιπτος. Τὸ ἔλας ἀπροσδόκητον τῆς ἤττης τοῦ Γιάδωντος γεγονὸς καὶ ἡ τοῦ Μαρκισίου Σαλιςβουρὶ ἐπὶ τὴν πρωθυπουργίαν ἀνάρρησις δὲν θά παρέλθῃ βεβαίως ἀνευ ριζικῶν ἐν τούτῳ κατ' ἡμᾶς πράγμασι μεταβολῶν, ἡ δὲ εὐαίσθητος Ἀνατολὴ θά αἰσθανθῇ βαθύτερον τὴν νέαν πολιτικὴν κατάστασιν, ὡς τέλειον καλεϊδοσκοπίον πολλαπλασιάζουσα μοναδικὰ γεγονότα.

Ἄλλ' ἂς ἐπανέλθω πάλιν εἰς τὸ φίλον Σοι θέμα. τὸ περὶ συρμῶν. Ἐκ' ἔσχατων ἔφευτο νά παρατηρηθῇ μεγάλη τις τάσις εἰς ἀπομίμησιν παντὸς ὅτι ἐξ Ἀγγλίας ἢ μίλλον ἐκ τῆς πρωτευούσης αὐτῆς προέρχεται. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη τῶν ἀγγλικῶν συρμῶν ἐπὶ τῆς ἠπειρωτικῆς ματαιότητος κρίνεται παντοτινῶπως. Ἡ γνησία παρισίανη ματαιότης, θεωροῦσα τὰς περὶ τὸ συρμικὴν ἰδιοτροπίαν ὡς ἀποκλειστικὴν αὐτῆς προνόμιον, διαμαρτύρεται κατὰ τῆς βρετανικῆς ταύτης ἐπιδρομῆς καὶ ὡς ἕπλα μεταχειρίζεται λόγους καὶ ἀξιώματα, ἐκ τῆς αἰσθητικῆς εὐλημμένα. Αἱ ἀλλόκοται ἐκεῖναι καὶ ξενότροποι ἐνδυμασίαι, αἳ φέρουσιν αἰ θυγατέρες τῆς Ἀλβιόνας ἐν Auteil καὶ Chantilly καὶ ἐν τοῖς διαφόροις λουτροῖς τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, ἐγένοντο ἀντικείμενον πολλαπλῶν σκιωμμάτων καὶ κρίνονται ὡς ἐπιτήδειαι μόνον νά μειώσωσι τὴν φυσικὴν χάριν τῶν Ἀγγλίδων. Καὶ ἐν τούτοις παραδόξως οἱ ἀγγλικοὶ συρμοὶ, μεθ' ἑλᾶς τὰς κατ' αὐτῶν ἐπιθέσεις, ἀκριβῶς ἐν Παρισίῳ εὗρον τοὺς πλείστους ὁπαδοὺς καὶ δύνανται νά νουθετήσωσιν, ὅτι ἐν τῇ Γαλλικῇ μητροπόλει συνέστησαν, οὕτως εἶπειν, ἰδίαν σχολήν.
Ἡ Γαλλίς, ἀφ' οὗ διὰ τοῦ πνεύματός της ἐπετέθη κατὰ τῆς νέας ταύτης βοήτης, μεταχειρίζεται κατόπιν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς φιλαρεσκείας της πρὸς ἀληθῆ, εἰ δυνατόν εἶπειν, λατρίαν τοῦ ἀγγλικοῦ συρμοῦ. Διὰ τούτου καὶ ἐν Παρισίῳ δύνανται τις νά εὗρῃ σήμερον ἀντιπροσώπους τῶν μίλλον διακεκρυμένων λονδινέων βαπτῶν τοῦ συρμοῦ, ὧν πελάται εἶνε ἅπας ὁ κομφεῦσμος κόσμος τῶν Παρισίων.
Ἄλλὰ πρέπει ν' ἀγνοῆσιν παντάπαι τὰς ἀγγλικὰς σχέσεις, ὅπως ἐκ τῶν υπερβολῶν τούτων ὀλίγων, ὑπερὸ δέον φιλαρέσκων, γυναικῶν ἐξαγάγῃς ἐν γένει συμπεράσμα μὲν περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἀγγλικῆς καλαισθησίας. Γνωρίσματα ταύτης πασιγνώστα εἶνε ἡ σεμνότης, ἡ ἀπλότης καὶ ἡ

τον ἐγνώριζα ὅπως διόλου — καὶ με διεβεβαίωσεν ὅτι ἡ κόρη αὕτη ἐδηλητηριάσθη . . . Πέθανε πὸ χολέρα, εἶπον. — Ὅχι, ἀπὸ φαρμάκι, εἶπεν — Ὅχι, ἀπὸ χολέρα! — Σᾶς λέγω ἀπὸ φαρμάκι! — Εἶδον ὅτι ὁ ἀνθρώπος δὲν ἦτον ἐτά σωστά του, ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη καὶ τὸ σκληροτράχηλόν του ἐξεδηλοῦτο καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πλατύν του αὐχένα . . . καὶ ἔπειτα οἱ τρόποι του ἦσαν τόσον ἀλλόκοτοι καὶ δυσάρεστοι. Νέ, ἐσκέφθη, τί σημαίνει ἀφ' οὗ ἀπαξ ἀπέθανε . . . „Ἔστω, εἶπον, ἐδηλητηριάσθη· ἀφ' οὗ σᾶς ἀρέσκει αὐτὸ καλῖτερα.“
— „Μ' εὐχαρίστησε, μοι ἔδλιψε μάλιστα καὶ τὴν χεῖρα καὶ ἀνεχώρησε.“ Διηγῆθη εἰς τὸν ἱατρὸν, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ὄτος ἠτύοκτόνησε τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ὁ ἱατρός οὐδέ κἄν συνοφρωσθή, ἀλλὰ καρετήρησε μόνον, ὅτι ὑπάρχουσι διάφοροι εἶδη τρελλῶν εἰς τὸν κόσμον.
— Βέβαια, πολὺ διάφορα εἶδη, ἐπανέλαβε καὶ ἐσκέφθη, ὅτι δικαίως ἐπέ τις ποτὲ περὶ αὐτοκτονῶν:
„Ἐφ' ὅσον δὲν ἐκτελῶσι τὴν πρόθεσιν των οὐδεὶς τοὺς πιστεύει, ἀφ' οὗ δὲ τὴν ἐκτελέσωσιν, οὐδεὶς τοὺς λυπεῖται.“

τάσις πρὸς τὸ φυσικόν, καὶ τὰς ιδιότητας ταύτας οὐδέποτε εὐδυσίασεν ἡ ἀγγλικὴ καλαισθησία εἰς τὸν βωμὸν οἰουδητίνου ἐκ Παρισίων συρμοῦ. Τὰ ἐνδύματα τῶν εὐ' ἠγμένον Ἀγγλίδων οὐδαμῶς στεροῦνται κομψοπεπειάς, ἀπ' αὐτῶν ἐλλείπει μόνον πᾶσα τέχνη ἐπιτετηδευμένη ἐκκεντρικότητος, πᾶν μέσον ἐκωσττικῆς φιλαρεσκείας καὶ ἡ ἀπαρδευγμάτιστος ἐκείνη πολυτέλεια, ἥτις εἶνε κύριον χαρακτηριστικὸν τῶν παρισίανων ἱματισμῶν. Ἡ διαφορά τοῦ ἀγγλικῦ ἱματισμοῦ ἐγκνεται ἀλλοτριῶ καὶ δύνανται νά κριθῆ μόνον διὰ τῆς ἐξέτασεως ἐν γένει τοῦ χαρακτῆρος τῶν Ἀγγλίδων. Αὗται εἶνε γυναικῆς πρακτικᾶς, ἐσοταθεῖς, μίλλον ἀνδρικήν τὴν φυγὴν καὶ τὴν διανοίαν καὶ μὴ ὑποκειμένη εἰς τὰς ἐλαφράς ἀδυναμίας τοῦ γυναικείου φύλου. Ἡ Ἀγγλίς ἔχει αἴμα ὑγιές, κρίειν ὑγιὰ καὶ ἀτομικότητα ἐκδηλωμένη. Διὰ τούτου καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτῆς δὲν εἶνε συβαρτικὸς, οὐδεμίαν ἐνέγει ἐπιτηδεύσεων αἰσθητικῶν ἐκνευρωσμένων καὶ δὲν ὑποβάλλεται εἰς τὰς ἐπιπολαίους καὶ ἀλόγους μεταβολάς. Πᾶν ὅτι ἡ Ἀγγίς φορεῖ, εἶνε πρακτικόν, ὑγιεινὸν καὶ σκόπιμον. Εἶνε συνειδητικὸν τὸ ἦμισυ τοῦ ἔτους νά ζῆ ἐν τῇ ἐξοχῇ, νά ταξιδεύῃ καὶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον νά κινῆται εἰς τὸ ὕψαινον, ἀναλόγως δὲ καὶ συμφωνῶς πρὸς τὰς ἐλευθέρας ταύτας καὶ ἐκουσίας κινήσεις καὶ ἔξτε τῆς ἐλάγει καὶ τὸν κατάλληλον ἱματισμὸν. Διὰ τὰ ἐνδύματα ἰδίως τῆς ἐξοχῆς καὶ τοῦ ταξιδίου ἀπαράμιλλος εἶνε ἡ τέχνη καὶ ἡ ἐφευρετικότης τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ βαπτῶν τοῦ συρμοῦ. Οὐδέμία ἄλλη εὐρωπαϊκῆ βιομηχανία δύνανται ν' ἀνταγωνισθῆ πρὸς τὴν ἀγγλικὴν ἐν τῇ παραγωγῇ καταλλήλων καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου ἀνταποκρινόμενον ὑφασμάτων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀγγλικὸς συρμὸς ἐπιδικαίει κατὰ προτίμησιν μόνον πᾶν ὅτι συνάδει πρὸς τὴν ὑγιεινὴν καὶ τὴν περὶ τὰς κινήσεις τοῦ σώματος εὐχέρειαν, διὰ τούτου δυνατόν πολλᾶκις νά μὴ ἀνεχθῆται τὴν ἐκ' αὐτοῦ ἐφαρμογῆν τῶν αὐστηρῶν τῆς καλαισθητικῆς νόμων.

Τοιαῦτη, φιλάτη μοι, εἶνε ἡ φύσις τῶν ἰδιοτροπιῶν τῶν θυγατέρων τῆς Ἀλβιόνας. Ἐν τούτοις μεθ' ὅλην τὴν ἀνεξαρτησίαν των ἀπὸ πάσης ξένης ἐπιρροῆς, δὲν μένει ἀπαρατήρητος ἡ βόκη αὐτῶν ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν συρμικῶν χρωμάτων εἰς τὸ ἀπομιμῆσαι τὰς γαλλικὰς ὀρέξεις. Προσφιλῆς αὐτῶν χροῖμα ἐφέτος εἶνε τὸ „τῆς ἀσθητικῆς μελάνης“, τὸ τῆς „σπαδοῦ“ (ashcolours), τὸ τῆς „turquoise malade“, καὶ ἅπασαι αἱ ἀμυραὶ ἐκεῖναι ἀποχρώσεις τοῦ πρασίνου καὶ φαιοῦ, αἳ προΐσταν αἰ βάρπτρια τῶν Παρισίων διὰ τὴν ἐπερχομένην συρμικὴν περίοδον. Ἄλλ' ἐξ ὅλων τῶν χρωμάτων δύο εἶνε τὰ προσφιλέστατα, ἰδίως δὲ ἱματισμοῦ, συναναστροφῆς, τὸ τοῦ „φύλλου ρόδου“ (feuille de Rose) καὶ „τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἰνδουῆς“ (ciel des Indes).
Αἱ ἰδιοτροπία καὶ αἱ φαντασιοπληξίαι τῆς Ἀγγλίδος οὐδέποτε δύνανται νά ἐξισωθῶσι πρὸς τὰς τῆς Γαλλίδος γυναικὸς, καὶ διὰ τούτου ἴσως ἡ ἐπιρροή τοῦ ἀγγλικῦ συρμοῦ δὲν τολμᾷ νά ἐκδηλωθῆ κατ' ἑλᾶς τὰς διευθύνσεις, ἀλλὰ μόνον προκειμένου περὶ ἐκλογῆς ἐνδυμάτων προσφύρων διὰ τὸν καθημερινὸν καὶ πρακτικὸν βίον. Ἀλλὰ δὲν πειράζει· αἱ γυναῖκες τῆς ἠπείρου ἀν

δὲν μισηθῶσι καθ' ὅλα τὰς Ἀγγλίδας, πάλιν ὁμιῶς ὀφείλουσι εἰς αὐτὰς ἀβδὸν εὐγνωμοσύνην, διότι μετὰ τῶν καινοτομιῶν τῶν μετήγγισαν εἰς αὐτὰς συγχρόνως καὶ τὴν „ὕψισαν“, τὸ τιμαλφέστερον τοῦτο πάντων τῶν ἐπὶ γῆς ἀγαθῶν. Δὲν ἀπέχει, ὡς κάλλιστα γινώσκεις, πολὺ ἀφ' ἡμῶν ἡ ἐποχῆ ἐκείνη, καθ' ἣν μεγάλη εὐγένεια καὶ ἄκρον ἄκρον ἀναπτύξεως ὄφειλετο, ἢ γυνὴ νὰ διέρχεται δλοκλήρους νύκτας ἄπνοος, νὰ καταμωλωπίσῃ καὶ διαστρεβλώσῃ τὴν τρυφερὴν σῶμά της καὶ νὰ ἔχη ὠχρὸν ἢ ὀλιῶς ἄχρουν

πρόσωπον, πρόσωπον δὲ καὶ ἀγρόικον ἀπεκάλουν πῶσαν τὴν ἔχουσαν αἷμα εἰς τὰς φλέβας τῆς ἢ τῆς ὀποιᾶς τὰ νεῦρα δὲν προὐκάλουν συνεχεῖς ὑστερικὰς ἐπαναστάσεις.

Αὕτη εἶνε ἡ σπουδαιότητα ἐπιτροπῆς τῆς σχολῆς τῶν „bons garçons“, ὡς ὀνομάζει ἡ ἀντιαγγλικὴ παρισιανὴ τὴν νέαν προπαγάνδαν τῆς ἀγγλικῆς καλαισθησίας.

Οἱ πῆλοι, ὡν καινοφανέστατον ἀγγλικὸν ὑπόδειγμα Σοὶ ὑποβάλλω καὶ οἱ ὀποῖοι ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔαρος, καθ' ὃ τότε Σοὶ ἔγραφον, εἶχον ὑπερβολικὸν ὕψος καὶ ὀμοίωζον μᾶλλον μὲ πύργους, ἤρχισαν πρὸ ὀλίγου νὰ κατέρχονται εἰς τὴν ἀρχικὴν καὶ φυσικωτέραν αὐτῶν μορφήν. Σπανίως

μόνον βλέπω ἤδη καθ' ὅδον στοργήλους πῆλους μετὰ προεξουσῶν αἰμηρῶν κεφαλῶν, ἔχοντας καταπληκτικὴν ὀμοιότητα πρὸς τοὺς πῆλους τῶν ληστῶν τῆς Καλαβρίας καὶ ἀπαιτοῦντας ὅλα τὰ ἀνθὴ ἀνοθοκομείου, ὅπως δὲ αὐτῶν κοσμηθῶσιν. Ὅμοιως καὶ αἱ ὑπερβολικῶς πλατεῖαι ταινίαι ὑπεχώρησαν εἰς στενωτέρας ἐκ βελούδου, τριχάπτου καὶ τῶν τοιούτων, ἐν ᾧ γίνεται μὲν καὶ τῶρα χρῆσις τῶν ἀνθῶν, ἀλλ' οὐχὶ τόσον ὑπέμετρος, καὶ περιορίζεται μᾶλλον εἰς κάλυκας ῥόδων, εἰς ἴα, εἰς ἀνθὴ ἡλιοτροπίου, κίντρινα καὶ βαθύχροα κάρδαμα κτλ. Πολλοὶ θερινοὶ πῆλοι στολίζονται ἐπίσης διὰ καρπῶν, καὶ πρὸ πάντων οἱ χονδροσιδίως πεπλεγμένοι ψιὰδινοὶ πῆλοι, ὧν μεγάλη χρῆσις γίνεται κατὰ τὰς διαφόρους θερινὰς ἐκδρομὰς εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ τὰς ἐπισκέψεις τῶν λουτρῶν τῆς ἐποχῆς ταύτης.

Πολλοὶ καὶ κομφαὶ καινοτομίαι ἤρχισαν ἢ ἀναφαίνονται εἰς τὰ διάφορα εἶδη τῶν ἀλεξήλιων· ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ βεβαίως οὐδεὶς ἢ μᾶλλον οὐδεμία εἶνε ἠγαγισμένη ἢ ἀκολουθήσῃ ὀρισμένους συρμικούς κανόνας, ἐξ ἐναντίας δὲ εἶνε ἐλευθέρη νὰ ἐκλέξῃ κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἰδίας καλαισθησίας καὶ τῶν διαστάσεων τοῦ βαλαντίου της. Πολλοὶ κυρία ἔχουσι δι' ἐκάστην ἐνδυμασίαν ἰδιαίτερον ἀλεξήλιον, τὸ ὅπολον συμφωνεῖ πρὸς αὐτὴν κατὰ τὸ χρῶμα, ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ τὸ ὕψος. Ἀλλ' ἡ ἐπιθυμοῦσα νὰ συνδυάσῃ τὴν κομψότητα πρὸς τὴν οικονομίαν θὰ προτιμῆται πάντως ἀλεξήλιον ἐξ ὑπόκρινου, ἢ ἐρυθροῦ, ἢ πρασίνου, ἢ ὑποκρῖνου μοῦσαρῃ μετὰ παρυφῆς ἐκ μαύρου τριχάπτου Chantilly, ὅπερ ἀρμόζει καὶ πρὸς ὅλα σχεδὸν τὰ νεώτατα εἶδη τῶν ἱματισμῶν. Ἀπ' ἐναντίας ἐκείνη, ἣτις ἀγαπᾷ μᾶλλον τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν ἀλλαγὴν καὶ ἐπομένως ἔχει ἀνάγκην πλειοτέρων ἀλεξήλιων, προκρίνει τοιαῦτα ἐκ μετέξης Changeant καὶ πρὸ πάντων ἐκ ποικιλοστίτου ὕψοςματος étamine. Κομψότατα μὲν, ἀλλὰ λίαν ἀλλόκοτα καὶ ἐπιδεικτικὰ εἶνε τὰ ἀλεξήλια τῆς Θεοδώρας ἐκ χρυσοῦ étamine, περιεκαλυμμένα διὰ μαύρου τριχάπτου, κεκοσμημένα διὰ ταινιῶν ἐξ ἐρυθροῦ ὀλοσθητικοῦ καὶ ἔχοντα ἐμβλημα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὕψοςματος.

Οἱ κομφεῦόμενοι τῶν Παρισίων ἐκήρυξαν ἐπ' ἐσχάτων πόλεμον κατὰ τοῦ λευκοῦ ὑποκάμισου, οὕτως ὥστε τὴν σήμερον βλέπει τις αὐτοὺς περιφερομένους εἰς τὰ διάφορα βουλεβάρτα μὲ χρωματιστὰ ὑποκάμισα καὶ λευκὰ περιλαίμια καὶ χειρίδας. Τινὲς τῶν ἀνοήτων τούτων θεραπόντων τοῦ συρμοῦ πολλὰκις ἐφάνησαν εἰς τὸ Théâtre français, φοροῦντες μαῦρον φράκον, κίανον ὑποκάμισον, λευκὸν περιλαίμιον καὶ ἐρυθροῦν λαμμοδέτην. Εὐχρῆς ἔργον εἶνε νὰ μὴ εὐρωσιν αἱ ἀνοήσιαι αὐταὶ μιμητὰς, διότι ἂν καὶ εἰς τινὰς περιστάσεις, οἷον κατὰ τὰ ταξίδια κτλ. τὰ χρωματιστὰ ὑποκάμισα εἶνε τῷ ὄντι χρῆσιμα, ἐν τούτοις οὐδέλλως ἀρμόζουσιν εἰς ἐκλεκτὰς συναστροφὰς, ὅπου ἀπαιτεῖται μεγαλειτέρα ὀπωςδὴποτε προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια περὶ τῶν ἱματισμῶν.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ

ἢ Ση

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ — Α. Π. Σ. εἰς Ροστώβιον. Θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν εὐγενῆ ὑποστήριξιν. Ἀπεστάλησαν καὶ πρὸς τοὺς δέκα ἔξ. Τὸ ἀντίτιμον ἐλήφθη πλήρες. — κ. κ. Γ. Π. Τσ. εἰς Τραπεζοῦντα, Γ. Κ. εἰς Κίον, Α. Κ. εἰς Βασιλῶν, ἐλήφθησαν. Εἰς τοὺς νεωστὶ ἐγγραφέντας ἀπεστάλησαν. — κ. κ. Ν. Β. καὶ Σαμ. εἰς Θεσσαλονίκην. Κατὰ τὰς ὀδηγίας Ἰμῶν. — κ. κ. Γ. Δ. Β. καὶ Στ. Τ. εἰς Ὀδησσόν. Ἐνεγράφησαν. Πρὸς πάντας ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Π. εἰς Σόφιαν. Ἀπεστάλη ἅλη ἢ σειρά. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Α. Κ. ὡς ἐπιθυμεῖτε. — κ. Γ. Δ. Α. εἰς Φιλιππούπολιν. Ἐγράψαμεν εἰς Ἀθήνας. — κ. Μ. Β. εἰς Δρέσδην. Ἀπεστάλη. — κ. Ι. Γ. Τσ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήφθη. Θὰ ἔχητε τὰ αἰτηθέντα. — κ. Θ. Μ. εἰς Πειραιᾶ. Ἀπεστάλησαν, — κ. Σ. Κ. εἰς Λονδίον. Εἶνε καιρὸς νομίζομεν νὰ λαμβάνηται δυσκόλως ὑπ' ὄψιν αἰτήσις πρὸς ἐγγραφήν ἄνευ συγχρόνου ἀποστολῆς τοῦ τιμήματος τῆς συνδρομῆς. Τὸ ἐμπόρευμα μετὰ πάροδον δλοκλήρου ἐξαμηνίως βαρύνει ἀρκετὰ καὶ ἐν τῷ ταχυδρομείῳ, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀποστολῆς μάλιστα. — κ. Ν. Ζ. εἰς Βορδέγαλα. Ἀναμένομεν τὸ ἀντίτιμον διὰ ἢ ἀποστελωμεν τὸ αἰτηθέντα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Τὸ παραμῦθον τοῦ μύρμηκα (γραμμένον διὰ τοὺς ἀνδρώπους μὲ εἰκόνας ἐν σελ. 177, 178 καὶ 179). — Προσόντα φυσικὰ καὶ ἐπαγγέλματος ἐκλογὴ ὑπὸ Ι. Β. Μ. — Ὁ Κόκκυξ ὑπὸ Ἰγγεῶμονος (μετὰ εἰκ. ἐν σελ. 185). — Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν μετεωριτῶν ὑπὸ Β. Χ. (μετὰ 10 εἰκόνας ἐν σελ. 186, 187 καὶ 188 — τέλος). — Ὁ ἀνδρῶπος τοῦ πεπρωμένου, διήγημα ὑπὸ Ἰβάν Τουργένιεφ (τέλος). — Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἑσπερίας. Ἰστορία τοῦ Παλατιοῦ τοῦ Παλατιοῦ (εἰκόνας ἐν σελ. 189) καὶ τῆς ἡμετέρας Σφίγγος (εἰκόνας ἐν σελ. 180-181) πρὸ τοῦ ἀρκεταύτου ὑπουργοῦ τοῦ Σαλιβανοῦ. — Νευρικὴ καὶ ἄλλαι ἰδιότητες τῆς Ἀνοστής. — Ἐκδρομὴ τῶν ἀγγλικῶν συμῶν εἰς τὴν ἡμετέραν Βιθύνην. — Ἰστορία τῶν Γαλλίδων εἰς αὐτοὺς. — Πολλοὶ καὶ ὀδοὶ παρατηρήσεις περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀγγλικῶν. — Τίνα τὰ γνωρίσματα τῆς συρμικῆς αὐτῶν ἰδιοσυρίας. — Ἐκδρομικὴ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν γυναικῶν τῆς ἡμετέρας. — Οἱ σημερινοὶ πῆλοι καὶ τὸ ὑπόδειγμα ἡμῶν ἐν σελ. 192. — Νῦνται περὶ γυναικῶν ὀμορφῶν καὶ ἀνδρῶν ἀνοσῶν εἰδήσεις. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Βάρ & Hermann, ἐν Λειψίῳ. — Χάρτης ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur, ἐν Σαξοβουργίῳ. — Μελέτη Frey & Sening, ἐν Λειψίῳ.